PRINTED AT THE MADRAS LAW JOURNAL (BRANCH) PRESS
TIRUBUVANAM, TIRUVADAMARUDUR
1949

கலைஞன் தியாகம்

(சிறு கதைகள்)

1486

கி. வா. ஜகந்நாதன்

கலைமகள் காரியாலயம்

மயிலாப்பூர்

பதிப்புரிமை] 1949 [விலை ரூ. 2/8

முதற் பதிப்பு—1941
இரண்டாம் பதிப்பு — 1949

பொருளடக்கம்

முகவுரை

இருபது வருஷங்களுக்குமுன் ஸ்ரீ. வ. வே. சு. ஐயர் 'பாலபாரதி' என்னும் மாதப்பத்திரிகையின் முதல் இதழிலே 'லைலா மஜ்னூன்' என்ற சிறுகதை எழுதி யிருந்தார். அதைப் படித்துப் பார்த்தபோது அந்த வகையான இலக்கிய அமைப்பிலே ஏதோ கவர்ச்சி இருப்பதாகத் தெரிந்தது. அதைப் பல முறை படித் தேன். கதைப்போக்கு, வர்ணனை, வாக்கியங்களின் ஒழுங்கு எல்லாம் என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. அந்தக் கதையிலுள்ள பல வாக்கியங்களைப் பாடல்களைப்போல நான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுதே சிறுகதை எழுதவேண்டுமென்ற ஆசை என் கருத்தில் முளைத்தது. சில பிரயத்தனங்களும் செய்தேன்.

என்னுடைய ஆசிரியராகிய பிரும்மஸ்ரீ மகாமகோ பாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர் களுடைய திருவருளால் பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களின் சுவையை நுகர நுகரப் பழமையும் புதுமையும் கலந்த நெறி ஒன்று இலக்கியத்திலே வேண்டுமென்ற எண்ணம் வர வர வலியுற்று வந்தது.

தமிழ் நாட்டில் சிறுகதை எழுத்தாளர் பலராயினர். சிறுகதைக்குக் 'கிராக்கி' ஏற்பட்டது. சிறு கதைத் தொகுதிகள் பல வெளிவரலாயின. 'கலைமகள்' இத் துறையில் செய்துவரும் சிறந்த தொண்டைத் தமிழ் நாட்டார் நன்கு அறிவார்கள்.

'கலைமகள்' தொடர்பு வாய்த்தபிறகு சிறுகதை எழுத வேண்டுமென்ற எனது அவா நிறைவேறத் தொடங்கியது. அதன் விளைவே இந்தப் புஸ்தகம்.

நான் அவ்வப்போது 'கலைமகளி'லும், 'ஆனந்த விகடன்' தீபாவளி மலர்கள், 'தினமணி' ஆண்டு மலர், 'சுதேசமித்திரன்' விஜயதசமி மலர், 'ஆனந்த போதினி' வெள்ளிவிழா மலர், 'பாரதமணி', 'லோகோபகாரி' ஆண்டு மலர் என்பவற்றிலும் எழுதிய கதைகளில் பதினெட்டு இதில் அடங்கியுள்ளன.

இவற்றை வெளியிட்டு ஆதரித்த பத்திரிகாசிரியர்களுடைய பேரன்பைப் பாராட்டி என் நன்றியறிவைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இவற்றில் சில கதைகள் ஆங்கிலத்திலும் ஹிந்தி முதலிய நம் நாட்டு மொழிகளிலும் அன்பர்களால் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப் பட்டிருக்கின்றன. அங்ஙனம் மொழிபெயர்த்த அன்பர்களுக்கும் என் நன்றியை உணர்த்துகின்றேன்.

கதையென்று எழுதினேன்; தமிழுலகம் இதை வரவேற்குமென்று கருதுகிறேன்; புஸ்தகம் வெளி வருகிறது. இனி, படிப்பவர்கள் உண்டு, புஸ்தகம் உண்டு. நான் ஏன் கவலைப்படவேண்டும்?

கி. வா. ஜகந்நாதன்.

15—12—1941.

கலைஞன் தியாகம்

நாராயண பிள்ளைக்கு வயது எழுபது. அவனுடைய முகத்தில் காலத்தின் கோடுகள் கீறப்பட்டிருந்தன. இளமையின் மேடு கரைந்துபோய்ப் புஷ்டியின் சின்னம் தகர்ந்து கன்னங்கள் குழிந்திருந்தன. ஆனாலும் அவனுடைய கைக்குமட்டும் பழைய சக்தி முற்றும் போய்விடவில்லை. மண்ணைக் கொண்டு அபூர்வ ரூபங்களைச் சிருஷ்டிக்கும் கலைத்திறன் அழிந்துவிடவில்லை. அது அவன் கைவிரல்களோடு பிறந்ததுபோலும்.

வெறும் மண்ணை உருட்டித் திரட்டிக் காயவைத்து வர்ணந் தீற்றிவிட்டால் அதற்கு ஒரு களை-ஒரு பொலிவு-ஏற்படும் மாயத்தை அவனிடம் காணலாம். பண்ணுருட்டியில் அவனுடைய பொம்மைகளுக்குக் கிராக்கி அதிகம்.

ஒரு மண் அகலில் வர்ணத்தைக் கரைத்து வைத்துக்கொண்டு ஒரு பொம்மைக்கு அழகு செய்துகொண்டிருந்தான் கிழவன். சில மாதங்கள் க்ஷவரம் பண்ணிக் கொள்ளாமையால் வளர்ந்திருந்த தாடியும் மீசையும் அவனுடைய முகத்தில் பழமையின் தோற்றத்தை மிகைப்படுத்தின. மங்கிக் குழிந்த கண்களுக்கும் கைவிரல்களுக்கும் இடையே ஏதோ மின்சாரந்தான் வேலை செய்யவேண்டும்.

"அப்பா" என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டே அங்கே ஓர் இளைஞன் தோன்றினான்.

"முருகா, அதை முடித்துவிட்டாயா?" என்று அன்பொழுகிய குரலிலே கேட்டான் கிழவன்.

"காய வைத்திருக்கிறேன். இதற்குள் காய்ந்திருக்கும். இதோ எடுத்து வருகிறேன்" என்று ஓடிப்போய் ஒரு பொம்மையைக் கொண்டுவந்து கிழவன் முன் வைத்தான் இளைஞன்.

அதைக் கிழவன் பார்த்தான்; கண்ணை மலர்த்தி நன்றாகப் பார்த்தான். ஓர் அழகிய இளநங்கையின் உருவம் அது. அவளது ஒய்யாரச் சிரிப்பின் சோபையை அது நன்றாக எடுத்துக் காட்டியது. கிழக் கலைஞன் அந்த வர்ண விசித்திரத்திலே புதைந்திருந்த ஆற்றலை அளவிட்டுப் பார்த்தான். அவனுடைய உள்ளத்திலே பலபல உணர்ச்சிகள் உண்டாயின. ஒரு பெருமூச்சு விட்டான். அதில் எத்தனை உஷ்ணம்!

"நீ நன்றாக இருக்கவேண்டும்! உனக்கு எல்லாவித வாழ்வும் கிடைக்கவேண்டும்!" என்று கிழவன் வாழ்த்தத் தொடங்கினான்.

"போதும் அப்பா; எனக்கு வேலை இருக்கிறது. நான் போகிறேன். அண்ணன் ஒரு வேலை சொன்னான்; செய்யவேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே முருகன் வீட்டின் முற்றத்திற்குப் போய்விட்டான்.

பொம்மைக்காரக் கிழவனுக்கு முருகன் பிள்ளையல்ல. அவன் ஒரு வளர்ப்புப் பிள்ளை. கிழவனுக்குப்

பிள்ளை ஒருத்தன் இருக்கிறான். முருகனுக்கு வேலையிடும் 'அண்ணன்' அவன்தான்.

கிருஷ்ணன் நல்ல குணமுடையவனாகத்தான் இருந்தான். தன்னுடைய கிழத்தந்தையின் மதிப்பையும் கலைத் திறமையையும் அவன் நன்றாக உணர்ந்திருந்தான். அந்தக் கலையையே - தொழிலையே - அவனும் கற்றுக் கொண்டான். உண்மையில் கிருஷ்ணனுக்குக் கலைத் திறமை வரவில்லை; கைத்தொழில்தான் வந்தது. அவனும் பொம்மை பண்ணினான்; விற்றான்; பணம் ஸம்பாதித்தான். ஆனாலும் அவன் உண்டாக்கின பொம்மைகளில் ஜீவ ஒளி ததும்பவில்லை. இயந்திரத்தினால் ஒரே அச்சாக வார்க்கப்பட்டவை போல அவை தோற்றின. ஒரே மண்தான்; ஒரே வர்ணந்தான். ஆனாலும் அவனுடைய கையில் வெறும் மனிதநாடி ஓடிற்றே யொழிய, ஒரு கலைஞனது நாடி ஓடவில்லை.

கிழவன் சில சமயங்களில் தன் குமாரனுடைய பல ஹீனத்தை - கலைத் திறமையில்லாத பலஹீனத்தை நினைத்து வருந்துவான். 'ஜீவனத்துக்கு ஏதாவது வழி யிருந்தால் போதுமா? மண்ணைப் பொம்மையாக்கி வெறும் பணத்துக்கு விற்றுவிடும் தொழிலோடு நின்று விடவா இவன் பிறந்தான்? பொம்மைகளுக்கு விலை, வாங்குபவர்களுடைய உள்ளமல்லவா? அதைப் பறி கொடுத்துவிட்டுப் பொம்மைகளை வாங்கும்படி செய்வ தல்லவா கலைஞனுடைய கடமை!' என்று அவன் எண்ணி எண்ணி உள்ளம் குலைந்தான். கிருஷ்ணனுக்கோ வயது முப்பது. இனிமேல் அவன் ஒரு கலைஞனாக மாறுவ தென்பது சொப்பனத்திலும் இல்லை. 'நம்முடைய பரம் பரைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாகிவிட்டது' என்ற கவலையில் கிழக்கலைஞன் மூழ்கியிருந்தான்.

இந்தக் கவலைக்கடலிலிருந்து அந்தக் கிழ உள்ளத்தை மீட்டு நம்பிக்கை மூட்டினான் முருகன். காளைக் கன்றைப் போல அவன் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு வந்தான். அவனுடைய கைவிரல்கள், வஸந்த காலத்தில் தென்றற் காற்றில் ஸதா அசைந்து கொண்டிருக்கும் இளந்தளிர்களைப்போலத் துரு துருவென்று துடித்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் கிழவனிடம் சிஷ்யப் பிள்ளையாகச் சேர்ந்தான். "கூலி வேண்டாம்; சோறுபோட்டுத் தொழில் சொல்லிக் கொடுத்தால் போதும்" என்று அவன் அடைக்கலம் புகுந்தான். அவன் முகத்தில் சுறு சுறுப்பின் ஒளி தவழ்ந்தது. நாராயணபிள்ளை அவனை ஏற்றுக்கொண்டான். அன்று முதல் இந்தப் பத்துவருஷ காலமாக முருகன் கிழக்கலைஞனுடன் இருந்து வருகிறான். நாளுக்கு நாள் இருவரிடையே உள்ள அன்பும் முதிர்ந்து வந்தது. கிழவன் தன் கலைத் திறமையை உலகில் நிலைநிறுத்துவதற்கு ஏற்ற கருவியொன்று அகஸ்மாத்தாகக் கடவுள் கிடைக்கச் செய்தார் என்ற நம்பிக்கையைக் கொண்டான். முருகன் கிழவனுடைய பிள்ளையைப் போலவே இருந்து வந்தான். "அப்பா" என்றே அழைத்து வந்தான். அவன் இப்பொழுது அக்குடும்பத்தில் ஒருவனாகி விட்டான்.

மாசுமறுவற்ற கிருஷ்ணனது உள்ளத்திலே ஒரு சிறு கறுப்புத் தோன்றலாயிற்று. 'எங்கிருந்தோ வந்தான்; கூலிகூட வேண்டாம், சோற்றுக்கு வேலை செய்வேனென்றான். இப்பொழுது நம்முடைய அப்பனைத் தன்னுடைய அப்பனாக்கிக்கொண்டான், இந்தக் கிழவனும் அவனை ஆகாயத்தில் தூக்கி வைத்துப் பேசுகிறான். நம்மைக் காட்டிலும் அந்தப் பயலிடத்திலே அபாரமான வாஞ்சை! இதெல்லாம் எப்படியாகுமோ, எங்கே

கொண்டுபோய்விடுமோ!' என்று அவன் யோசனை செய்யத் தொடங்கினுன். பொருமைத் தீயின் ஒரு பொறி அவன் உள்ளத்தில் தோன்றியது. கலைவன்மையில்லாத அந்த உள்ளத்தின் பலஹீனம்-தாழ்வுணர்ச்சி-அந்தப் பொறியைச் சுலபத்தில் மூட்டிவிட்டது.

முருகன், தொழில் பழக வந்தவன் கலையையே ஸ்வீகரணம் செய்துகொண்டான். அவனுடைய கை கிழவன் கையை விட அதிவேகமாக ஓடியது. கிழக்கலைஞனுக்குக் கற்பனை அதிகம்; ஆனல் அந்தக் கற்பனை முழுவதையும் உருவாக்குவதற்கு அவனுடைய கை விரல்கள் ஓடவில்லை; வயதின் கனம் பழைய முறுக்கைத் தளர்த்திவிட்டது; ஆனுலும் மனத்துக்கு வயசு ஏது? அதன் கற்பனை மாத்திரம் உச்சஸ்தாயியிலேதான் சென்றது. இப்பொழுது அந்தக் கற்பனை வெறுங்கனவாகவே இருந்து மங்கி விடாதபடி செய்யும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இளங்குமரனுகிய முருகன், கிழவனது உள்ளத்தோடு தன் உள்ளத்தை வைத்து உணர்ந்தான். அந்த உள்ளத்தில் உண்டாகிய கற்பனைகளை அவன் கைகள் உருவாக்கிக் கண்ணுக்குக் காட்டின. கிழவனுடைய கற்பனை உருவங்கள் முருகனது கையிலிருந்து உண்மையான உருவங்களாக வெளிப்பட்டன. கிழவன் நினைத்தான்; அதை முருகன் செய்தான். இத்தகையவனைக் கிழவன் தன் உயிரைப் போலப் பாவித்து அன்பு செய்தானென்ருல் அது யாருடைய குற்றம்? இதெல்லாம் பொருமைத் தீயின் புகையினுல் மங்கியிருந்த கிருஷ்ண பிள்ளையவர்களுடைய கண்களுக்குப் புலனுகவில்லை.

2

நவராத்திரி நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. நாராயணபிள்ளையின் வீட்டுப்பொம்மைகள் அதிகமாகச் செலவாயின. முருகன் செய்த பொம்மைகளுக்கு அதிக விலை கிடைத்தது. சென்னபட்டணத்திலிருந்து மொத்தமாக ஐந்நூறு ரூபாய்க்கு 'ஆர்டர்' வந்தது. அந்த வீட்டில் உள்ள யாவரும் முயன்று வேலைசெய்து வேண்டிய பொம்மைகளைச் செய்தார்கள். கிழவன்கூட இருமிக்கொண்டே தன்னால் இயன்றதைச் செய்தான். முருகனும் செய்தானென்று சொல்வது மிகை. கிருஷ்ண பிள்ளை அதிகமாக வேலைசெய்தானென்று சொல்வதற்கில்லை; வேலை வாங்கினானென்றுதான் சொல்லவேண்டும். கிழவனைக்கூட முடுக்கினான். "பணம் வரும்போது வேலை செய்தால் அப்புறம் ஓய்வு கிடைக்கும்" என்று சொல்லிச் சொல்லி வேலை வாங்கினான்.

பொம்மைகளையெல்லாம் பெட்டிகளில் நன்றாக அடக்கம் செய்து ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு போய்ப் பட்டணத்துக்கு அனுப்பினான். அவனோடு முருகனும் சென்றிருந்தான். முருகனால் தனக்குப் பண லாபமென்பதை அன்று நன்றாக உணர்ந்த கிருஷ்ணனுக்குச் சிறிது உள்ளம் குளிர்ந்தது.

"தம்பி, உனக்குக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டாமா?" என்று அவன் முருகனைக் கேட்டான்.

இந்தமாதிரியான இனிய மொழிகளை அவனிடமிருந்து முருகன் என்றும் எதிர்பார்த்ததே இல்லை. இவ் வார்த்தைகள் காதில் விழுந்தபோது ஏதோ அமுத மழை பொழிந்தது போல இருந்தது முருகனுக்கு. கல்யாணப்

பேச்சுக்காக அவன் சந்தோஷிக்கவில்லை; தன் 'அண்ணன்' என்றும் இல்லாதபடி அன்போடு பேசியது தான் அவன் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம்.

"அப்பன்கூட அடிக்கடி சொல்வதுண்டு, எங்கே யாவது நல்ல பெண்ணைப் பார்த்துக் கட்ட வேண்டு மென்று" என்று கிருஷ்ணன் சொன்னான்.

முருகன் புன்னகையிலே நாணத்தைக் கலந்து காட்டினான்.

ஸ்டேஷனிலிருந்து இருவரும் திரும்பி வந்துகொண் டிருந்தார்கள். மாலை வேளை. கடைவீதி வழியே வந்தார்கள். அப்பொழுது திடீரென்று, "முருகா! முருகா! இவ்வளவு காலமாக உன்னை எங்கெங்கெல்லாம் தேடினேன்!" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள், கறுத்துப் போய் வற்றலாகி யிருந்த தேகமும், சில செருப்புகளை வைத்திருந்த கை களும், நீர்தோன்றித் ததும்பிக் கொண்டிருந்த கண்களும் உடைய உருவத்தோடு ஒருவன் நின்றான். அவன் ஒரு சக்கிலியன்; செருப்புத் தைத்து ஜீவனம் செய்கிறவன். பண்ணுருட்டிச் சேரியிலே ஒரு வருஷமாக வாழ்கிறவன். கிருஷ்ணனுக்கு அவன் சக்கிலியன் என்பது தெரியும். முருகனுக்குத் தெரியாது.

தெரியாதென்று சொல்வதற்கில்லை. கிருஷ்ண பிள்ளையின் தம்பியாக வாழ்ந்த முருகனுக்குத் தெரியாதே யொழிய, அதற்கு முன் இருந்த முருகனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இவன் திருநெல்வேலிக்காரனென்பதை அவன் நெஞ்சு உணரும்.

இருவரும் நின்றுவிட்டார்கள். சக்கிலியன் ஓடி வந்தான். முருகனுக்கு உடம்பில் நடுக்கம் உண்டாயிற்று. கிருஷ்ணனுக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை.

"ஐயோ! உன்னைப் பிரிந்த பிறகு உன் அம்மா உன்னை நினைந்து ஏங்கி உயிரை விட்டுவிட்டாளே! நீ என்னோடு இருந்தால் இந்த வயஸு காலத்தில் நான் இப்படிக் கஷ்டப்படுவேனா!" என்று அவன் தெலுங்கிலே கதறினான். அவன் வீட்டுப் பாஷை அது.

இந்த நாடகக்காட்சியின் பொருள் கிருஷ்ணனுக்குப் புரியவேயில்லை; புரிந்தாலுங்கூட அதை அவனால் நம்ப முடியவில்லை. முருகன் அந்தச் சக்கிலியன் மகனா—?

"என்னடா உளறுகிறாய்?" என்று கிருஷ்ணன் அவனைக் கேட்டான்.

"ஐயோ சாமி; இவன் என் பிள்ளை. இவனுக்காக நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கிறேன்! இங்கே இவன் இருக்கிறது முந்தியே தெரியாமற் போச்சே!" என்று அவன் புலம்பினான். அவனுடைய வாத்ஸல்யம் தடையில்லாமல் வழிந்தோடியது. ஸந்தோஷமும் அன்பும் கலந்து தோன்றின. ஆனால் அவற்றின் விளைவாக ஒரு பெரிய விபத்து நேரப் போகிற தென்பதை அவன் உணரவில்லை.

கிருஷ்ணன் பேய்பிடித்தவன் போலானான். கையிலே வைத்திருந்த குடையே அவனுக்கு ஆயுதமாயிற்று: "அட படுபாவி! சண்டாளா! சக்கிலிய நாயே! என் குடித்தனத்துக்கு உலை வைக்கவந்த பாதகா! என் வீட்டிலே நல்ல சாதிபோல வந்து வளர்ந்து எங்களை

ஏமாற்றிய துரோகி..." அவனுடைய பொறாமை, சாதி யிறுமாப்பு, அவமானம் முதலிய பல உணர்ச்சிகளும் சேர்ந்துகொண்டன. வாயிலிருந்து வந்த வசைவெள்ளத் துக்குக் கரை போடுவார் இல்லை. முருகனை அடித் தடித்துக் குடை பிய்ந்துவிட்டது. முருகன் மேனி முழுதும் ரத்தமயம். ஒரே கூட்டம் கூடிவிட்டது.

"ஐயோ, பாவம்! எத்தனை நல்ல பிள்ளை! இவனைச் சக்கிலியன் என்று சொல்வது பொய். இதைத் தீர விசாரிக்கவேண்டும்" என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

"காலம் கலிகாலம். இந்தப் பாவம் ஏழேழு ஜன் மத்துக்குந் தீராது. எவ்வளவு துணிச்சலப்பா இந்தப் பயலுக்கு! சக்கிலியப் பயல்! சாதியை மறைத்து மேல் சாதியாரோடே உண்டு உடுத்து வாழ்வதென்றால்? இதைவிடக் கொலை செய்து விடலாமே!"

"இந்தக் கிழட்டு மனிசன் இப்போதுதான் பிள்ளை யுறவு கொண்டாட வேணுமா? எங்கேயோ சௌக்கிய மாக இருந்தால் சரியென்று கண்காணுமல் தொலைகிறது தானே. இப்போது இந்தப் பிள்ளையினுடைய சுகவாழ் வுக்கே விஷம் வைத்துவிட்டானே!"

"இந்தப் பயலை இதோடு விடப்படாது. கணுவுக்குக் கணு கழிக்கவேண்டும்!"

இப்படி மகாஜனங்கள் இந்தப் பரிதாப நாடகத் தைப்பற்றி விமரிசனம் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந் தார்கள்.

கிருஷ்ணன், மூர்ச்சை போகும்வரையில் முருகனை அடித்துவிட்டு வெறி பிடித்தவன்போல வீட்டிற்கு

ஓடினான். ஒரே அடியாக அந்தக் கிழவனை — தன் தகப்பனை — அடித்துக் கொன்றுவிடுவதுபோன்ற ஆத்திரம் வந்தது. அவன்தானே அந்தப் பயலை வீட்டிலே சேர்த்து வளர்த்தான்? பிள்ளையைப் போலக் கொண்டாடினான்? பிள்ளையைக் காட்டிலும் அதிகமாக வாஞ்சை வைத்தான்? தன்னைக்கூட அலக்ஷியம் செய்தான்? வேண்டும்! நன்றாகவேண்டும்! — பொறாமைத் தீயின் கொழுந்திலிருந்து எழுந்த எண்ணங்கள் இவை. அவன் முருகனது கலைத்திறமையை மறந்தான். அவனால் தனக்கு உண்டான லாபத்தை மறந்தான். முருகன் பண்ணிய பெரிய பாதகத்துக்குக் கிழவன்கூட உடந்தையென்றே கிருஷ்ணன் எண்ணினான். 'இனிமேல் கிழவன் முருகனைப் பாராட்டமாட்டான்' என்று எண்ணியபோது கிருஷ்ணனுக்கு ஒரு வகையான ஆறுதல் உண்டாயிற்று. நெடு நாளாக இருந்த ஒரு பகைவனை வெற்றிகொண்டாற் போன்ற ஆறுதல் அது.

சக்கிலியக் கிழவன், மூர்ச்சை போட்டு விழுந்த தன் மகனை - இனிமேல் முருகன் அந்தச் சக்கிலியனுக்கு மகன்தானே? - மெதுவாக எடுத்து முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து மெல்ல மெல்லக் குடிசைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனான். அவனுக்கு விஷயம் விளங்கியது; "ஐயோ! நான் மகா பாவி! என் அருமை மகனுக்கு வந்த வாழ்வையெல்லாம் போக்கி விட்டேனே!" என்று அழுதான். இனிமேல் அழுவதால் ஆவதென்ன?

கிருஷ்ணன் தலைவிரி கோலமாக ஓடிவந்தான். கிழவன், முருகனையும் கிருஷ்ணனையும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தான். "நீ நாசமாய்ப் போக! உன்னால் அல்லவா இந்தக் குடித்தனத்

துக்கே பழி வந்தது? அந்தப் பயலுக்கு எத்தனை இடங் கொடுத்தாய்?" என்று உறுமினான் கிருஷ்ணன். இடி இடித்ததுபோல இருந்தது கிழவனுக்கு. இவ்வளவு தூரம் மரியாதை தப்பிக் கிருஷ்ணன் பேசியதேயில்லை.

"என்னப்பா சங்கதி?" என்று மெதுவாகக் கேட்டான் கிழவன்.

"என்னவா? நீயும் நானும் என் குழந்தைகளும் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு கிணற்றில் விழுந்து செத்துப் போக வேண்டியதுதான். அந்தச் சக்கிலியப் பயல் சாதியைக் கெடுத்துவிட்டான். படுபாவி! எங்கேயோ சனியன்மாதிரி வந்து சேர்ந்தான்."

கிழவனுக்குக் கலக்கமாக இருந்தது; ஒன்றும் தெளிவாகவில்லை.

"சக்கிலியப்பயலை இத்தனை வருஷங்களாக வீட்டிலே வைத்துச் சோறுபோட்ட பாவத்தை இனி எப்படித் தொலைப்பேன்!" என்று தலையிலே அடித்துக்கொண்டு அழுதான் கிருஷ்ணன்.

கிழவன் தன்னை மறந்தான். மயக்கம் போட்டு விழும் நிலையில் இருந்தான். வீட்டுக்குள்ளிருந்த எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். மாமன், மச்சான் முதலிய உறவின்முறையினர் வந்தார்கள்.

கிழவன் கண்ணை மூடிக்கொண்டான். அவனுடைய நெஞ்சு அடைத்துக்கொண்டது. எந்த உலகத்திலே இருக்கிறோமென்ற நினைவையே இழந்தான். பேயறைந்தாற் போன்ற மதிமயக்கம் அவனுக்கு உண்டாயிற்று.

3

கிருஷ்ணபிள்ளை பணக்காரனாகி விட்டான்; ஆகையால் அவன் சாமிக்குப் பூசை போட்டும் வேறு பல சாங்கியங்கள் செய்தும் மறுபடியும் சாதியிலே சேர்ந்து கொண்டான். அவனுடைய உள்ளத்திலே பொறாமைப் பேயின் கடைசி விருப்பம் ஒன்று இருந்தது. 'இந்தப் பயல் நம் வீட்டிலே கற்றுக்கொண்ட தொழிலினால் லாபம் சம்பாதிப்பான். அப்படிச் செய்யும்படி விடக் கூடாது. இவன் கையை முறித்துப் போட்டுவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்தத் தொழிலையே விட்டுவிடும்படி செய்யவேண்டும்' என்ற சிந்தனை அவனுக்கு எழுந்தது. அதற்குரிய வழி தேடலானான்.

பாவம்! கிழவன் உயிரற்ற பிணமாகிவிட்டான்; தன் ஆருயிர் முருகனை இழந்தான். அவன் செய்தது மகாபாதகமென்பதில் கிழவனுக்குச் சிறிதேனும் ஸந்தேகமேயில்லை. அந்த விஷயத்தில் அவனுக்கு எந்த மாதிரி தண்டனை விதித்தாலும் விதிக்கலாம். இப்படி அவனுடைய சாதாரண உள்ளம் எண்ணியது. அவனுக்கு மற்றோர் உள்ளமும் உண்டு. அது கலைஞனது உள்ளம். 'ஐயோ! எத்தனை அருமையான திறமையுடையவன்! அவனை இழப்பதைவிட இந்த உலகத்தையே இழந்துவிடலாமே. என்னுடைய வித்தைக்கு — கைத்திறமைக்கு - அவன்தானே வாரிசு? அவன் இல்லாவிட்டால் நான் எப்படி வாழ்வேன்! நான் எதற்காகத் தான் உயிரோடு இருக்கவேண்டும்? என் கற்பனை அவன் கையிலேயல்லவா உருவெடுக்கும்? இனி அவனைப் போல யாரைப் பார்க்கப் போகிறேன்!' என்ற எண்ணம் அதில் எழுந்தது. முதல் எண்ணத்திலே

சாதியும் ஸம்பிரதாயங்களும் அவனைப் பயமுறுத்தின. இரண்டாவது எண்ணத்தில் உண்மையன்பும், கலைப் பித்தும் அவனைச் சோகக்கடலில் அழுத்தின.

கிருஷ்ணன் தனக்கு வேண்டிய சக்கிலியன் ஒருவனோடு சேரிக்குள் புகுந்தான். முருகன் இருக்கும் குடிசைக்கு அருகில் சென்று எட்ட நின்றான். கூட வந்தவன் முருகனை அழைத்து வந்தான். அவன் வெளியே வந்தவுடன் கிருஷ்ணனைக் கண்டான்; திடுக்கிட்டான்; "அண்ணே, அப்பன் சௌக்கியமா?" என்று கேட்டான்.

"சீ! கழுதை! அண்ணனாவது அப்பனாவது! சக்கிலிய நாய்க்கு என்ன துணிச்சல்! என்னை இனிமேல் அப்படிக் கூப்பிடாதே!" என்று சீறிவிழுந்தான் கிருஷ்ணன்.

தன்னைக் குற்றுயிரும் குலையுயிருமாக அடித்துப் போட்டதோடு கிருஷ்ணனது கோபம் நிற்கவில்லை யென்பதை அந்தப் பேச்சிலிருந்து முருகன் உணர்ந்து கொண்டான். "அண்ணே" என்று கூப்பிடாமல் பின் எப்படிக் கூப்பிடுவதென்று அவன் மனத்தில் தோன்ற வில்லை. தட்டுத் தடுமாறினான்.

"உங்கள் தகப்பனார் சௌக்கியமாக இருக்கி றார்களா?" என்று மரியாதைப் பாஷையிலே கேட்டான். கேட்கும்போது துக்கம் தொண்டையை அடைந்துக் கொண்டது.

"நாயே! அதெல்லாம் உனக்கு எதற்கு? போதும் க்ஷேம விசாரணை! இங்கே உனக்கு ஓர் எச்சரிக்கை செய்வதற்காக வந்தேன். கேள்."

"சொல்லுங்கள்" என்று நடுங்கிக்கொண்டு பேசினான் முருகன்.

"எங்கள் அப்பன் மேல் ஆணை. இனிமேல் நீ மண்பொம்மை செய்யக்கூடாது. செய்தால் உன் கையை ஒடித்துச் சரியான தண்டனை விதிப்பேன். எங்கள் வீட்டுச் சொத்து அது. அது உனக்குப் பாத்தியம் இல்லை. நீ பொம்மை பண்ணி லாபம் ஸம்பாதிக்கக்கூடாது; தெரிகிறதா?" என்று அதிகார தோரணையில் கிருஷ்ணன் கூறினான்.

முருகன் மரியாதைக்குப் பயந்தவன். ஏதோ சிறுபிள்ளைத்தனத்தால் தன் சாதியை மறைத்து அவர்கள் வீட்டிலே சேர்ந்துக்கொண்டான். அதைத் தவிர அவனிடத்தில் வேறு குற்றம் ஒன்றும் இல்லை. தான் பட்ட அடிகளெல்லாம் தான் செய்த குற்றத்திற்கு வேண்டிய தண்டனையே என்பதே அவனுடைய தீர்மானம். ஆனாலும் அந்தக் கிழவனை – 'அப்பனை' – அவன் எப்படிப் பிரிந்திருப்பான்? இதுதான் பெரிய விஷயம். கிழவனுக்கு எப்படி முருகனைப் பிரிந்திருக்க முடியவில்லையோ அப்படியே முருகனுக்கும் தன் அப்பனைப் பிரிந்திருக்க முடியவில்லை. தெய்வமும் குருவும் தந்தையும் தாயும் எல்லாம் அந்தக் கிழவனே என்று அவன் நம்பியிருந்தான். இப்பொழுதோ கிழவன் உயர்ந்த சாதியான்; தான் தீண்டாச்சாதி. இனிமேல் எப்படி அப்பனைப் பிரிந்து வாழ்வது!

பொழுது போகவேண்டுமே. அதற்காகத் தன் சொந்தத் தகப்பனைக்கொண்டு வர்ணம் வாங்கிவரச் சொல்லிச் சில பொம்மைகளைச் செய்தான். அவைகளைச் செய்தபோதெல்லாம் தன் கலைத்திறமையையும் அந்தப்

பொம்மைகளின் அழகையும் பார்த்து வியந்து பாராட்டி அன்போடு தடவிக்கொடுக்கும் கிழவனை நினைந்து உருகுவான்; 'ஐயோ! அந்த வாழ்க்கை சொப்பனம் போல் அல்லவோ போய்விட்டது! தெய்வமே!' என்று தனியே இருந்து நெக்குருகிக் கரைந்து புலம்புவான்.

அவனுடைய சொந்த அப்பன் அவனுக்குச் செருப்புத் தைக்கக் கற்றுக் கொடுத்தான். அதையும் முருகன் சுலபமாகக் கற்றுக்கொண்டான். அதிலும் ஓரளவு அவனுக்குத் திறமை உண்டாயிற்று.

பொம்மை பண்ணுவான்; மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பண்ணுவான். அவன் தகப்பன் அவைகளை விற்கலா மென்று சொல்வான். முருகனுக்கு விற்க மனம் வருவ தில்லை. "எங்கள் 'அப்பனு'க்குக் காட்டாத பொம்மை மனிதர் கைக்குப் போகக்கூடாது" என்று சொல்வான்.

"அப்படியானால் நீ எதற்காகக் காசைச் செலவழித்து வர்ணம் வாங்கி இதெல்லாம் செய்கிறாய்? அந்த நேரத்தில் நாலு செருப்புத் தைத்தாலும் லாபம் கிடைக்குமே" என்பான் பெற்ற தகப்பன்.

"அதிலே எனக்குப் பொழுது போக்கும் ஆனந்தமும் உண்டு" என்று சொல்லிப் பலபலவென்று கண்ணீர் உதிர்ப்பான் முருகன்.

தகப்பனுக்கு அவனுடைய கலைப்பித்து விளங்க வில்லை.

இந்த நிலையில் பொழுது போக்குக்காகவும் ஆறுத லுக்காகவும் செய்துவந்த கலை விளையாட்டின் வாயில்

கூட மண்விழும் காலம் வந்துவிட்டது. கிருஷ்ணன் ஆணையிட்டுத் தடுக்கிறான்.

"அண்ணே, நீங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள், ஏற்றுக்கொள்கிறேன். இந்தத் தண்டனை மட்டும் வேண்டாம். நான் வியாபாரத்திற்காகப் பொம்மைகள் செய்வதேயில்லை. ஏதோ பொழுது போக்குக்காகச் செய்கிறேன்."

"சீ படவா! மறுபடியும் அண்ணன் முறையா? பொழுது போக்குக்குப் பொம்மை செய்யவேணுமோ? செருப்புத் தைக்கிறதுதானே?"

"அதுவுந்தான் செய்கிறேன். ஆனாலும் பொம்மை செய்யாவிட்டால் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும்."

"பைத்தியம் பிடித்து ஊரூராய் அடிபட்டு உதை பட்டுத் திரியேன்! அப்படித் திரிந்தால்கூட உன் பாவத்துக்குத் தண்டனை ஆகாது."

"நான் பொம்மைகளைப் பண்ணுவதில் உங்களுக்கு என்ன தடை? அதனால் உங்களுக்கு நஷ்டமில்லையே. நான் பண்ணுகிற பொம்மைகளை விற்று விடுவேனென்ற பயம் உங்களுக்கு இருந்தால் அவைகளை நீங்களே எடுத்துக்கொண்டு போய் விடுங்கள்."

முருகன் இதை முழுமனத்தோடே சொன்னான். அப்படியாவது தன் அருமை 'அப்பன்' கண்ணில் அந்தப் பொம்மைகள் படட்டுமே என்பது அவன் கருத்து.

கிருஷ்ணன் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டான்; 'என்ன திமிர் பார் இந்த அல்பப் பயலுக்கு!' என்று

எண்ணினான். "உன் பொம்மைகளை - இன்று வரையில் செய்தவைகளை - எடுத்து வெளியே வை. இனிமேல் நீ செய்கிற பொம்மைகளெல்லாவற்றையும் என்னிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும். அப்படிச் செய்வதாகச் சத்தியம் செய்" என்று கடுகடுப்போடு கூறினான்.

"எங்கள் அப்பன் ஆணை; நான் பண்ணுகிற பொம்மைகளை உங்களிடமே கொடுத்து விடுகிறேன்" என்று அழுதுகொண்டே சத்தியம் செய்தான் முருகன். தூக்கு மேடையில் குற்றவாளி தன் வாழ்வின் நம்பிக்கையை யெல்லாம் இழந்துவிட்டு நிற்பது போல அவன் நின்றான்.

"சரி, உள்ளே இருப்பவைகளை வெளியிலே எடுத்து வை!" என்று உத்தரவு பிறந்தது.

அந்த ஏழைச் சக்கிலியப் பையன் தன் இருதய உணர்ச்சியையும் வர்ணங்களையும் கலந்து அமைத்த அந்த அழகிய பொம்மைகளைக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டே ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வெளியில் வைத்தான்.

"ஜாக்கிரதை; உன் சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதிலாவது நீ யோக்கியனாக இரு. இல்லாவிட்டால் நீ நாசமாய்ப் போவாய்" என்று எச்சரித்து விட்டுக் கிருஷ்ணன் அந்தப் பொம்மைகளைத் தன்னுடன் வந்த ஆளை எடுத்துக்கொள்ளச் செய்து நடந்தான்.

முருகன் தன் இருதயத்தையே பறி கொடுத்தது போலக் குடிசைக்குள் போய் விழுந்துவிட்டான். அவன் முழுத்தைரியத்தையும் இழக்கவில்லை. தன் 'அப்பன்' அவைகளைப் பார்த்தும் தனக்காக இரங்குவானென்று எண்ணினான்; அவனுக்கு ஊக்கம் உண்டாயிற்று. 'நான் பண்ணும் பொம்மைகள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துப்

போகட்டுமே! அதனால் எனக்கு என்ன நஷ்டம்? நான் தான் வியாபாரம் செய்யப் போவதில்லை. அவர்களுக்குப் பணம் வரட்டுமே. நான் செய்த குற்றத்துக்கு அபராதம் செலுத்தியதாக இருக்கட்டுமே. அப்பன் சந்தோஷப் படுவது ஒன்றே எனக்குப் போதுமே' என்றெல்லாம் அவன் யோசனை விரிந்து சென்றது. ஆதலால் மீட்டும் அவன் பொம்மை பண்ணுவதில் ஊக்கம் உடையவ னானான்.

ஆட பாவி! பொறாமைப் பேயே! இப்படியா செய்யவேண்டும்? கிருஷ்ணன் - பொறாமையின் அவதார புருஷன் - தான் கொண்டுபோன பொம்மைகளைப் போகும் வழியிலே ஒரு பாறையிலே போட்டு உடைத்து விட்டான். தன் கைகளை உயர்த்திப் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு அவைகளைப் பாறையிலே உடைத்தபோது பழிக்குப் பழி வாங்கியவனைப் போலத் திருப்தியொன்று அவன் மனத்தில் உண்டாயிற்று.

இப்படியே அவன் வாரம் ஒரு முறை செய்து வந்தான். ஓர் ஆளைக் கூட்டிக்கொண்டு போவது, அவனை உள்ளேபோய்ப் பொம்மைகளை எடுத்துவரச் செய்வது, போகும் வழியிலே அவைகளை உடைத்து விடுவது: இந்த மாதிரியே அவன் செய்தான்.

முருகன் தன் கலைத்திறமையினால் உண்டாக்கின சிருஷ்டிகள் யாவும் பொறாமைப் பூதத்துக்குப் பலி யாவதை அறியவேயில்லை. அறிந்தால் என்ன பாடு படுவான்!

அப்பனைக் காணாமல் அவன் கண்கள் பூத்துப் போயின. அவன் குரலைக் கேளாமல் காது மரத்து விட்டது. ஒருவருக்கும் தெரியாமல் மாலையில் கையெழுத்து மறையும் நேரத்தில் அவர்கள் வீட்டு

வழியே செல்வான். சிலநாள் கிழவன் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருப்பான். சிலநாள் இருக்கமாட்டான். இருந்தால் ஏதோ தெய்வதரிசனம் ஆனது போல முருகன் விம்மிதமடைந்து போவான். அவனைப் பார்க்கா விட்டாலும் அவனுடைய இருமல் சப்தத்தையாவது கேட்கக் காத்திருப்பான். அதுவும் கிடைக்கா விட்டால் சோர்ந்து தன் விதியை நொந்துகொண்டே போய் விடுவான்.

முருகனோடு போன ஜீவன் மீண்டும் கிழவனுக்கு வரவேயில்லை. அந்த ஏக்கமே அவனுக்கு யமராஜனது ஸேவை சீக்கிரத்தில் கிடைக்கச் செய்தது. சில மாதங்களில் கிழவன் இறந்துவிட்டான். இறக்கும்போதுகூட அவன் முருகனையே நினைத்திருந்தான். மரணப் படுக்கையிலே அவன் உளறின கடைசி வார்த்தை 'முருகா' என்பதுதான்.

கிழவன் உலகைப் பிரிந்த செய்தி முருகனுக்குத் தெரிந்தது. இனி மறைவாகக்கூடத் தன் அப்பனைப் பார்க்க இயலாதென்பதை அவன் உணர்ந்தபோது துடியாய்த் துடித்தான். தாயை இழந்த பிள்ளையைப் போல அவனுக்கு ஏக்கம் பெரிதாயிற்று. இனி அந்தக் கண்கண்ட தெய்வத்தைக் காண்பதற்கு வழியேயில்லை என்று விம்மினான்.

4

நமக்கும் கலைஞனுக்கும் அதுதான் வித்தியாசம். அவனுடைய 'அப்பன்' உலகிலிருந்து போய்விட்டா னென்பது உண்மை. ஆயினும் அவனுடைய உள்ளத்திலே அக்கிழவுருவம் நிலைத்து நின்றது. அவன் தன் நெஞ்சில் இருந்த அந்த உருவத்தை ஏன் புற உலகத்திலே தன்

கைத்திறனால் வளையக் கூடாது? இந்த எண்ணம் உதித்ததோ இல்லையோ அவனுக்கு, உள்ளங்கால் முதல் உச்சந்தலைவரையில் ஓர் அமிர்த தாரை பாய்ந்தது. சிலி ரென்று மெய்ம்மயிர் பொடித்தது; முகத்தில் ஒளி பொங்கியது; "இது என் கடமை; என் வாழ்க்கை முழுவதும் உழைக்க வேண்டுமானாலும் உழைத்து என் 'அப்பனை' என் கண்ணுக்கு முன் நிறுத்திவைப்பேன். என் 'அண்ண'னுக்கு இனிமேல் அப்பன் இல்லை. எனக்கு இருக்கிறான். அவன் உருவம் என் உள்ளத்தில் பசசையா யிருக்கும்போதே நான் உருவம் அமைத்து விடுவேன் அதை நானே வைத்திருப்பேன். கொடுக்கவே மாட்டேன்."—அவனுடைய சித்தக்கடலில் இப்படி ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அலைகள் மோதின. 'ஐயோ! அவன் கொண்டுபோய் விட்டால்?'—அப்போது ஒரு பெரும் புயல். 'பின்னால் பார்த்துக் கொள்ளலாம்; இப்போது பண்ண ஆரம்பிக்கலாம்.'—இவ்வாறு ஓர் அசட்டு ஆறுதல்.

அன்று இரவு முழுவதும் அவன் தூங்கவில்லை. தன் 'அப்பன்' உருவத்தை நினைத்து நினைத்துப் பார்த்தான். அன்று கனவிற்கூடக் கண்டான். மறுநாள் ஆரம்பித்து விட்டான். யாகமாம், யக்ஞமாம், பூஜையாம், புனஸ் காரமாம்; இவைகளிலே சிரத்தை அதிகம் வேண்டுமாம். முருகன் பண்ணத் தொடங்கிய காரியத்திலே அதைக் காட்டிலும் ஆயிரமடங்கு சிரத்தை அவனுக்கு இருந்தது.

ஒவ்வொரு கடுகளவு மண்ணையும் நிதானமாக யோசனையோடு அவன் கையில் எடுத்தான். எத்தனையோ தடவை மீண்டும் கலைத்துக் கலைத்துச் செய்தான். அந்த உருவத்தை நான்கு நாளில் மண்ணால் செய்து விட்டான். வர்ணம் பூசத் தொடங்கினான். தான் செருப்புத் தைத்த பணத்தோடு தன் தகப்பனைக் கெஞ்சிக் கேட்டு வாங்கின

பணத்தையும் கொண்டு உயர்ந்த வர்ணமாக வாங்கினான். அணு அணுவாக வர்ணம் தீற்ற ஆரம்பித்தான்.

முடிந்துவிட்டது. தன் கண்ணை நன்றாகத் திறந்து பார்த்தான். 'ஆஹா! எல்லாம் 'அப்பா' உன் அனுக்கிரகம்!" என்று கூவினான். ஆனந்த வெறியில் மூழ்கினான்; "நான் ஜயித்தேன். எங்கள் அப்பனை என் அப்பனுக்கிக் கொண்டேன். சபாஷ்! நல்ல கை." பைத்தியம் பிடித்தவனைப்போல அவன் பல பல வார்த்தைகளை உளறிக் கொட்டினான்.

அந்த உருவம், அந்தக் கிழவனே சிறிய ரூபத்தில் உயிரோடு வந்து நிற்பதுபோல இருந்தது. முகவெட்டு, மெலிந்த உடல், ஒட்டிப்போன கன்னம், நெற்றிக்கோடு எல்லாம் அதே அச்சு; நிறம் சாக்ஷாத் அவனுடைய நிறமே.

களிமயக்கத்தின் உச்சியிலே நின்ற முருகன் திடீரென்று பாதாளத்திலே விழுந்தான்; "ஐயோ, அண்ணன் பிடுங்கிக்கொண்டு சென்றால்—?" என்று அலறினான். தேவகி கிருஷ்ணன் பிறந்தவுடன் அவனது திவ்ய ரூபலாவண்யத்திலே ஈடுபட்டு மயங்கி இன்பசாகரத்தில் கிடந்தாளாம். கம்ஸன் வந்து குழந்தையைக் கொன்று விடுவானே என்ற பயம் திடீரென்று வந்ததாம்; அவள் வீரிட்டுக் கத்தினாளாம். அவள் நிலையிலே இருந்தான் முருகன்.

"ஏதாவது தந்திரம் செய்யத்தான் வேண்டும். இதை எங்கேயாவது மறைத்து வைத்துவிடுகிறேன். பேருக்கு வேறு இரண்டு பொம்மைகள் செய்து வைக்கிறேன், அவன் வந்தால் கொடுக்க" என்று நிச்சயித்து அந்த அழகிய உருவத்தைக் காகிதத்தில் கட்டி ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை; வழக்கம்போல் கிருஷ்ணன் சக்கிலிய ஆள் ஒருவனோடு வந்து நின்றான். "ஐயோ!" என்று முருகன் தேகம் பதறியது. ஆள் உள்ளே சென்று இரண்டு பொம்மைகளை வெளியே எடுத்து வைத்தான்.

"டே, இவ்வளவுதானா? இவை அவசரத்திலே செய்தவைபோல அல்லவோ இருக்கின்றன!"

ஆமாம்; செருப்புத் தைக்கிற வேலை அதிகமாகப் போய்விட்டது.

"இந்த வேலையை விட்டுவிடுவதுதானே?"

"யோசித்துப் பார்க்கிறேன்."

முருகன் முழு ஞாபகத்தோடு பதில் சொல்லவில்லை. அவன் ஹிருதயம் படக் படக்கென்று அடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. பேந்தப் பேந்த விழித்துக் கொண்டும் நடுங்கிக்கொண்டும் பேசினான்.

"என்னடா, திருடன் மாதிரி விழிக்கிறாய்? திருட்டுப் பயல், உள்ளே வேறு பொம்மைகள் வைத்திருப்பான். பாரடா" என்று ஆளுக்கு உத்தரவிட்டான் கிருஷ்ணன்.

உள்ளே சென்ற ஆளுக்குக் காகிதக்கட்டுக் கண்ணில் விழுந்தது. "அது என்ன மூட்டை?" என்று கேட்டான். நடுங்கிக்கொண்டே இருந்த முருகன் பயத்தினால் நிதான புத்தியை இழந்தான். "ஐயா, சாமீ, அதைமட்டும் எடுக்கவேண்டாம்" என்று அழுது கொண்டே சொன்னான்.

'அப்பா குதிருக்குள் இல்லை' என்ற கதையாய் முடிந்தது இது. "அதில் ஏதாவது இருக்கும்; அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு வா" என்று கிருஷ்ணன் சொன்னான்.

உனக்குப் புண்ணியமாகப் போகிறது. அதில் ஒன்றுமில்லை. அதைத் தொடாதே'' என்று மன்றாடினான் முருகன்; அந்த ஆளின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சினான். அவன் திமிறிக்கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலில் புலி கவ்வுவதைப் போல அந்தக் காகித மூட்டையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து விட்டான். கிருஷ்ணன் அதை மாத்திரம் உடனே வாங்கிக்கொண்டு பேசாமல் சென்றான்.

''ஐயோ!'' என்ற சப்தத்துடன் முருகன் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையானான். அவன் தகப்பன் — அந்த அப்பாவிச் சக்கிலியன் — அவனுக்குச் சுச்ருஷை செய்யலானான்.

பலியிடு பாறை வந்தது. கிருஷ்ணன் கையிலிருந்த மூட்டையை அவிழ்க்கத் தொடங்கினான். 'திருட்டுப் பயல் நம்மிடம் மறைக்கப் பார்க்கிறான்' என்ற எண்ணத்தினால் அன்று அவனுக்கு அதிகக் கோபமாக இருந்தது. ஒரேயடியில் அந்த உருவத்தை ஆயிரம் சுக்கலாகச் செய்ய எண்ணியிருந்தான்.

மூட்டையை அவிழ்த்தான். அவன் கண்கள் அதனுள் மறைந்திருந்த உருவத்தின்மேல் விழுந்தன. ''ஆ ஹா ஹா !'' என்று ஸ்தம்பித்துவிட்டான். அவன் கைகளை ஓங்கவும் இல்லை; அதை உடைக்கவும் இல்லை. அப்படியே திக்பிரமை பிடித்தவன்போல் நின்று விட்டான். அந்த உருவத்தில் தன்னுடைய அப்பனைத் தத்ரூபமாகக் கண்டான். அவனுக்குப் பழையகால நினைவுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எழுந்தன. அந்த உருவத்தை உடைக்க அவனுக்கு எப்படி மனம் வரும்? அதைப் பார்த்து உருகி நின்றான். அதுகாறும் எவ்வளவோ அரிய பொம்மைகளை அவன் ராக்ஷஸகுணத்தோடு அந்தப் பாறையில் உடைத்திருக்கிறான்; அந்தப்

பொம்மைகளிலும் அபூர்வமான கலைத்திறமை இருந்தது. ஆனாலும் அவை கிருஷ்ணனின் ஹிருதயத்தை உருக்க வில்லை; பொறாமைத் தீயை மூட்டின; கோபத்துக்கே பலியாயின.

இதுவோ? இதைச் செய்த கலைஞன் தன் ஜீவனை வர்ணமாகப் பிழிந்து கோலஞ் செய்திருக்கிறான்; தன் கற்பனையைப் பிண்டமாகத் திரட்டியிருக்கிறான்; தன் அன்பைக் கரைத்து மெருகிட்டிருக்கிறான். ஆதலால் இது இணையற்ற சித்திரம். இந்தப் பொம்மை எந்த ஜீவனுள்ள உடம்பை நினைத்துச் செய்யப்பட்டதோ அந்த உடம்பு அழிந்துவிட்டது; இது அழியாது.

அது மட்டுமா? கிருஷ்ணனுக்கோ இது தன் தகப்பனின் உயிரோவியம். இதன் மூலமாக அவன் தகப்பனைக் கண்டான். அன்பு எல்லாவிதமான தடைகளையும் பொத்துக்கொண்டு வெளிவந்தது. "என்ன அழகு! என்ன அன்பு! இதை நான் உடைத்திருந்தால் என்ன பாதகம் செய்தவனாவேன்!" என்று நைந்தான். அவன் கண்களில் நீர்த்துளிகள் தோன்றின. அவனிடம் இருந்த பொறாமையும் கோபமும் விடை பெற்றுக்கொண்டன.

அரைமணிநேரம் கண்கொட்டாமல் அந்த உருவத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். அவனுடைய உள்ளத்திலே பல நினைவுகள் எழுந்து மோதின. ஏதோ துணிந்தவனைப்போல அந்த உருவத்தைக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு திரும்பிச் சேரியை நோக்கி வந்தான். தனியாக வந்தான்; ஆளுடன் அல்ல.

* * *

"தம்பீ, முருகா" என்று தழுதழுத்த குரல் ஒன்று வெளியே கேட்டது.

முருகன் ஆச்சரியத்தோடு வெளியே வந்தான். கிருஷ்ணனாவது! தம்பியென்று கூப்பிடுவதாவது! 'ஒரு காலும் நம்பமுடியாத காரியம்' என்று நினைத்தான். "தம்பி" என்று இரண்டாந்தரம் கூப்பிட்ட பிறகுதான் உண்மை என்று தோற்றியது.

"தம்பி, நீ என்னை மன்னிப்பாயா?"

'இது என்ன? கனவு காண்கிறோமா? கிருஷ்ணனா இப்படிப் பேசுவது?'—கண்ணைத் தேய்த்துப் பார்த்தான்.

கண்ணில் நீர் கசியக் குரல் தடுமாறக் கையிலே அந்த அழகிய உருவத்தைப் பிடித்தபடியே கிருஷ்ணன், "தம்பி, நான் பாதகன்; உன்னைப் பாதக னென்றது பெரிய பிழை" என்றான்.

"என்ன அண்ணே! சொல்வது விளங்கவில்லையே! ஏன் இதைத் திரும்பக் கொண்டுவந்தீர்கள்?"

"இந்தா அப்பா! உன் அப்பனை நீயே எடுத்துக் கொள். உன் அப்பனுக்கு நீதான் பிள்ளை. நான் பிள்ளையல்ல. உன் அப்பன் உயிருடன் இருக்கையில் உன்னைப் படாத பாடு படுத்தினேன். உன் அப்பனிட மிருந்து உன்னை வேண்டுமென்றே பிரித்து வைத்தேன். அப்பன் சாகும்போதுகூட உன்னைத்தான் நினைத்தான். செத்த பிறகாவது அவன் உன்னோடு இருப்பதை நான் ஏன் பிரிக்கவேண்டும்? உன் பழைய பொம்மைகளை யெல்லாம், அருமை அறியாத பாவி நான் உடைத்து விட்டேன். இந்தா, இதை எடுத்துக்கொள். உன் அப்பனை நீ இருதயத்தில் வைத்துப் பூஜித்து வருவது எனக்கு இப்போது நன்றாகத் தெரிகிறது. அந்த அப்பனுடைய விக்ரகத்தை இப்படி அமைத்த உன் கையை நான் கண்ணில் ஒற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்தா, எடுத்துக்கொள். என்னை மன்னித்து விடு. சாதியாவது குலமாவது! அன்புக்கு மிஞ்சின தெய்வங்கூட இல்லை. இதெல்லாம் இந்தப் பாவிக்கு இப்போதுதான் தெரிகிறது."

"அண்ணே, இப்படி ஏன் பேசுகிறீர்கள்? என் அப்பன் என்கிறீர்களே; உங்களுக்கு அப்பனல்லவா?"

"முதலில் உனக்குத்தான் அப்பன். அப்புறம் அவனுடைய ஆத்மாவுக்கு ஸம்மதமானால் எனக்கு அப்பன். இந்தா வாங்கிக்கொள்."

கண்ணீரொழுக முருகன் அதைக் கைநீட்டி வாங்கிக்கொண்டான்.

"அண்ணே, இதுதான் நான் மனம் வைத்து என் உயிரைப் போல எண்ணிச் செய்தது. என்னுடைய மனத்தில் இருந்த ஆசை இப்போது நிறைவேறி விட்டது. இனிமேல் சத்தியமாக இந்தத் தொழிலை விட்டு விட்டேன். செருப்புத் தைப்பதே எனக்குப் போதுமானது."

கலைஞன் தன் கலையைத் தியாகம் செய்துவிட்டான்.

இருவருடைய கண்களிலும் நீர் ஊற்றுக்கள் எழுந்தன. அவ்வூற்றுக்களில் எந்த எந்தக் குணங்கள் கரைந்து வெளிவந்தன என்பதைத் தனியே பிரித்தறிவது சாத்தியமானதா?

மலரின் குறை

காமதேவன் கொலுவீற்றிருக்கிறான். திருமகளின் ஸௌந்தர்யம் செல்வம் முதலியவைகளும், திருமாலின் மனமோகன சக்தியும் இவனிடத்தில் ஒருங்கே விளங்கின. அம் மன்மதன் சமீப காலத்தில்தான் பட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறான். அவனுடைய பதவி புதிதாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அவன் தன்னுடைய ஆணையினால் உலக சிருஷ்டிக்கு உதவும் காரியங்களையும் உயிர்கள் இன்புற்று வாழ்வதற்குரிய ரக்ஷணைகளையும் செய்யப் போகிறான். ஏன்? மகா காலமூர்த்தியாகிய ருத்திரனைப்போல ஸம்ஹாரத் தொழிலுக்குங்கூட அவன் திருவிளையாடல்கள் காரணமாகப் போகின்றன.

இன்னும் அவன் தன்னுடைய அதிகாரத்தைச் செலுத்தத் தொடங்கவில்லை. அதற்கு வேண்டிய முன் அமைப்புக்களைச் செய்வதிலே கவனம் செலுத்தி வருகிறான்.

அழகு, இன்பம் எல்லாம் எந்தப் பொருள்களில் இருக்கின்றனவோ அந்தப் பொருள்களைத் தன்னுடையனவாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது அவனது தீவிரதர ஆவல்.

பக்கத்தில் வஸந்தன் - அவனது ஆருயிர்த் தோழன் - இருக்கின்றான். தேவமகளிர் சூழ்ந்து கொண்டு ஆடல், பாடல், அழகு ஆகியவற்றால் அவனுடைய மகிழ்ச்சியைத் தூண்டுகிறார்கள்.

மன்மதனுக்கு இதே ஞாபகம்; பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் இனிமையான வஸ்துக்களின்மேல் தன்னுடைய முத்திரையைப் போட்டுவிட வேண்டுமென்ற சிந்தனை. கண்ணுக்கு அழகு, ஸ்பரிசத்திற்கு இனிமை, தீஞ்சுவை, நறுமணம், இன்னிசை இவை அமைந்த பொருள்கள் யாவை? அவைகளுட் சிறந்தவை எங்கே உள்ளன? – இந்த ஆராய்ச்சியில் அவன் உள்ளம் தலைப்பட்டது.

அவனது கடைக்கண் நோக்கினால் உத்தரவிடப் பட்ட நங்கை ஒருத்தி முன் வந்து பணிந்து நின்றாள்.

"காமரூபிணி, இன்று நீ பூலோகத்திற்குச் செல்வாயாக. கண்ணுக்கு அழகான பொருள்களில் சிறந்தது எதுவோ அதைத் தேர்ந்து வா."

"ஸ்வாமி, தேவரீர் சித்தம்."

தன் பனிச்சிறகை விரித்துப் பூமியில் இறங்கினாள் அவ்வழகி. "அழகு எங்கே? அழகு எங்கே?" என்று அவள் கண்கள் ஆராய்ந்தன. ஒன்றனையொன்று மோதி யெழுந்த அலைகளை வீசிய கடலைக் கண்டாள்; அதன் கரையிலே வெள்ளி வெண் சிறகுகளைக் கோதிய நாரைக் கூட்டங்களில் அவள் கண் நுழைந்தது; நீல வானத்திலும் வானை முட்டிய மலைகளிலும் பூமியின் மேற்பரப்பில் கோடு கிழித்துச் செல்லும் நதிகளிலும் அவள் பார்வை சென்றது. எல்லாம் அழகின் திருக் கோயில்களே. ஆனாலும்-? அவள் மனத்திற்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை.

சூரியன் கதிர்கள் புக முடியாதபடி செறிந்த பொழி லொன்றிற் புகுந்தாள். கண்ணை மலரத் திறந்து பார்த்தாள். அங்கே விதவிதமான நிறமுள்ள மலர்களில் அவள் கண்கள் பதிந்தன. அவற்றிலிருந்து கண்களைப் பறிக்க முடியவில்லை. "காமதேவன் வேண்டிய

பொருளைக் கண்டு பிடித்து விட்டோம்" என்று அவள் உள்ளத்தே ஒரு கர்வம் உண்டாயிற்று. கண்ணைக் கவரும் நிறத்தைப் பெற்ற ஒரு பெரு மலருக் கருகிற் சென்று நின்று ஆர அமரப் பார்த்து மனம் பூரித்தாள்; "மலரே, பூமிதேவியின் இயற்கை யாபரணமே, நீயே அழகின் சிகரம். நீயே எம்முடைய ரதிகாந்தனுக்கு உவந்த பொருள்" என்று கூறி மகிழ்ந்து விண்ணுலகுக்கு ஏக விரைந்தாள்

'கண்ணுக்கு இனிய அழகுடைய பொருள்களுள் மலர் சிறந்தது' என்பதை அன்று காமன் உணர்ந்தான்.

2

இவள் பெயர் லலிதாங்கி; அவள் மேனி மென்மைக்கு இருப்பிடம். அது வேறு, மென்மை வேறென்று சொல்வதுகூடப் பிழை. இன்று காமக் கடவுளுடைய அருள் நோக்கம் அவள்பால் சென்றது.

"நேற்று, காட்சிக்கு இனிய பொருளை அறிந்தோம். ஸ்பரிசத்துக்கு இனிய வஸ்துவை இன்று நீ அறிந்து வரவேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டான் காமன்.

"உத்தரவு, பிரபோ" என்று கிளம்பினள் லலிதாங்கி.

தன் மென் றளிர்க் கரங்களால் அவள் பொருள்களின் மென்மையை அளந்தறியத் தொடங்கினள். மான் கணங்களின் இடையே சென்று அவற்றைத் தடவிக் கொடுத்தாள்; அவற்றின் மெத்தென்ற தேக ஸ்பரிசம் அவளுக்கு இன்பத்தை உண்டாக்கியது. அன்னப் பக்ஷிகளின் அடிவயிற்றைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். அங்கே உள்ள தூவியின் மென்மைக்கு ஈடு வேறொன்றும் இல்லை

யென்றே துணிந்துவிட்டாள். ஆனாலும், பார்ப்போமென்று எண்ணிப் பூம்பொழிலிற் புகுந்தாள். அழகிற் சிறந்த மலர்களை அவளறியாமலே அவள் கரங்கள் தீண்டின. அவள் மேனி சிலிர்த்தது; 'என்ன மென்மை! என்ன தண்மை! இவை யல்லவா நம் சிருங்கார சக்ரவர்த்திக்கு உவப்பைத் தருவன! மற்றவையெல்லாம் இவைகளுக்கு முன் எம்மாத்திரம்?' என்று நினைந்து காமனுலகு அடைந்தாள்.

ஸ்பரிச சுகத்தைத் தரும் பொருள்களிற் சிறந்தது மென்மலரே என்ற விஷயம் அன்று சித்தஜனது அரண்மனையில் விளம்பரம் செய்யப்பட்டது.

மூன்றாம் நாள். இன்று அமுதவல்லியின் முறை. "நாவுக்கு இனிய பொருள்களில் உயர்ந்தது எதுவோ அதை ஆராய்ந்து அறிந்து வரவேண்டும்" என்ற உத்தரவைப் பெற்றுக்கொண்டு அவள் புறப்பட்டாள். அவளுக்கு ருசி அறிவதில் திறமை அதிகம். காமதேவனது பாகசாலைக்கு அவளே மேலதிகாரி

கரும்பும் கனியும் அவள் ஆராய்ச்சிக்கு உட்பட்டன. பல வகை மதுரமுள்ள கனிகளை அவள் சுவைத்துப் பார்த்தாள். 'என்ன தேவலோகம் வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு மரம். அதில் ஐந்து ஜாதி. அவைகளில் பொன்னும் மணியும் பழுத்துத் தொங்குகின்றன. அவை யாருக்கு வேண்டும்? தின்று ருசிப்பதற்கு மண் மகளின் பிரஸாதந்தான் ஏற்றது. எத்தனை வகை! எத்தனை ருசி!' என்று அவள் பிரமித்தாள். 'சரி, பழங்களே சுவையுள்ள பொருள்கள்" என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தாள்.

"இந்த இரண்டு நாட்களாக இங்கே வந்த அணங்குகளின் மனத்தைக் கவர்ந்த புஷ்பத்தைப் பார்த்துப் போகலாமே" என்ற ஓர் எண்ணம் அவளுக்கு உண்டாயிற்று. பூங்கானகத்திற் சென்று மலரருகில் நின்றாள். அதன் அழகும் மென்மையும் காமதேவன் திருவுள்ளத்திற்கு உவப்பைத் தருவனவே என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். 'அது என்ன? இதற்குள் ஏதோ துளி இருக்கிறதே!' என்று தொட்டுப் பார்த்தாள். அதுதான் தேன். அதனைச் சுவைத்துப் பார்த்தாள். 'அடடா! என்ன பேதைமை! ஏமாந்தல்லவா போய்விட்டோம்! இந்தத் திருட்டுப் புஷ்பங்கள் இந்த வஸ்துவைக்கூட வைத்திருக்கின்றனவே! ஆஹா! என்ன ருசி! என்ன அருமை! சக்கரையும் வித்தும் கலந்து நிரம்பிய பழங்கள் இதற்கு எவ்வளவோ தூரத்திலல்லவோ நிற்கவேண்டும்? இதுதான் சுவை! இதுதான் சுவையின் உச்சி!"

மலருக்கு வந்த அதிருஷ்டம். அமுதவல்லியின் சுவைப் பரீக்ஷையிலும் அதுவே முன்னால் நின்றது. சுவையில் உயர்ந்த பொருள் மலரிலுள்ள தேனே என்ற மூன்றாவது சிறப்பொன்று அதற்கு அளிக்கப்பட்டது.

இன்று ஸுவாஸினி வந்தாள். அவள் வேறு எங்கும் போகவில்லை. வரும் வழியிலேயே தென்றலிளங் குழவி வந்தது. மெல்லென்ற தண்மையும் கம்மென்ற மணமும் அதன் பால் இருந்தன. ஸுவாஸினிக்கு ஸந்தோஷம் பொறுக்க முடியவில்லை. "தென்றற் குழந்தாய், தேடிப்போன மருந்துக் கொடி காலில் அகப்பட்டது போல உன்னை எதிர்ப்பட்டேன். உன்னுடைய மென்மையையும் தண்மையையும் லலிதாங்கி உணரவில்லையே. புஷ்பங்களையெல்லாம் உயர்த்தி விட்டாள்.

உன்னுடைய கந்தத்தைக் கண்டு நான் வந்த காரியம் முற்றுப் பெற்றுவிட்டது. உனக்கு வந்தனம்" என்றாள்.

"நீ என்ன சொல்லுகிறாயென்பது எனக்குத் தெளிவாக விளங்கவில்லை. நீ என்னை வருணிப்பதற்கு என்னிடம் இயல்பாக ஒரு குணமும் இல்லை. இந்தத் தண்மை பொதியமலை அருவியிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டது. இந்த நறுமணமும் மலரினங்களின் கருணையினால் பெற்றது" என்று மந்தமாருதம் கூறியது.

"என்ன! மீண்டும் அந்தப் புஷ்பந்தானா? அது நான் வாஸனையை உடையதா?" என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் ஸுவாஸினி.

தென்றல் வழி காட்ட அவள் பூம்பொழிலிற் புகுந்தாள். மலரின் நறுமணம் காந்தம் போல அவளை இழுத்துச் சென்றது. அங்கே அவள் மெய்மறந்து அந்த ஸுவாஸனையில் ஒன்றி நின்றாள்

நறுமணத்திற் சிறந்த பொருள் மலரே என்ற சித்தாந்தம் நான்காவது நாளில் காமன் அவைக்களத்தில் நிறுவப்பட்டது.

5

இந்த விஷயங்களை மலர் அறிந்துகொண்டது. தென்றலிளங்குழவி அதற்கு உண்டாயிருக்கும் உன்னதப் பதவியைக் கூறியது. காமனுடைய லோகத்தில் தன் புகழ் பரவுவதை அறிந்தபோது அதற்குச் சிறிது செருக்கு உண்டாயிற்று; 'நான் அழகி, மென்மையாள், இனிமைத் தேனுடையவள், ஸுவாஸினி,' என்று எண்ணி [illegible] மனத்தில் திருப்பத் திருப்ப உழித்தது.

அன்று காமதேவன் மூன்றாவது [illegible] ஆளனுப்பினான். கானவிலாஸினி அந்தக் [illegible]த்தை

ஏற்றுக்கொண்டாள். இன்னிசைக் கீதம் இயற்கையிலே எங்கெங்கே உண்டோ அங்கெல்லாம் தேடத் தலைப் பட்டாள். வெள்ளலைக் கைகளைக் கொட்டி முழங்கும் கடலின் பிரணவ கோஷம் அவள் உள்ளத்தை உருக்க வில்லை. மரத்தின் மூலையிலே அடங்கி யொடுங்கி வஸந்த காலத்தில் மட்டும் கூவும் குயிலின் குரல் அவளுக்கு உவப்பை உண்டாக்கவில்லை. மலையிலிருந்து ஓல்லென ஒலித்து வீழும் அருவியின் இசை அவளுக்கு ரஸிக்கவில்லை.

'எல்லோரும் தங்கள் ஆராய்ச்சிக்கு முடிவுகண்ட அந்த மலரழகியைத்தான் பார்ப்போமே' என்று சென்றாள்; நின்றாள்; தனக்கு உரிய பொருள் அங்கே கிடைக்கவில்லை; காத்துப் பார்த்தாள்; பயனில்லை.

நான்கு நாட்களும் சிறப்படைந்து தருக்குற்ற மலருக்குத் தன் முன் நின்ற அணங்கு மயங்குவதற்குரிய காரணம் புலப்படவில்லை. அவள் தான் விரும்பி வந்ததை அந்த மலரிலே காண வேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டாள். அது பூர்த்தி ஆகவில்லை. அவள் மனம் இரங்கியது; "பூ மகளே! நான் உன்னிடத்தைத் தேடி வந்தேன். நான்கு நாட்களும் உன்னுடைய இயல்பு களால் களித்த தோழிகளைப்போல் நானும் களிப்புறலா மென்று நம்பி வந்தேன். நீ மௌனமாக இருக்கிறாய். நான் விரும்பி வந்த இன்னிசை உன்னிடத்திலே இல்லை. எனக்கு மட்டும் புறம்பாகி நிற்கிறாய். நான் எங்கே போவேன்!" என்று அவள் புலம்பினாள். பிறகு, "நாளைக்கு வருகிறேன்" என்று சொல்லிப் போய் விட்டாள்.

மலரின் மனம் உடைந்தது. அது கொண்ட செருக்குச் சிதறியது. "ஐயோ, இன்னிசைக்கு நான் எங்கே போவேன்! என்னுடைய குறையை இப்போது

தானே உணர்ந்தேன்? யார் இதை நிரப்புவார்கள்?'' என்று அழுது கண்ணீர்விட்டது. தென்றல் வந்து தேற்றியது; மாலைக் காலம் வந்து மையல் காட்டியது. ஆனால் குஸுமக் கன்னிகையின் மனம் மட்டும் தேற வில்லை.

அப்பொழுது அங்கே ஒரு சிறிய வண்டு வந்தது. மலர்மகள் முகம் வாடி அழுவதைக் கண்டு, "ஏன் நீ தேம்புகிறாய்?" என்று இரங்கி விசாரித்தது.

"பிருங்க ராஜாவே, நான் என்ன சொல்வேன்! காம தேவனுடைய கட்டளையின்படி இந்த நான்கு நாட்களாக நான்கு தெய்வ கன்னிகைகள் இங்கே வந்தார்கள். அவர்கள் நால்வரும் என் அழகையும், மென்மையையும், சுவையையும், மணத்தையும் கண்டு உவந்து சென்றார்கள். இன்றைக்கு ஒருத்தி வந்தாள். அவள், இன்னிசை என்னிடம் இருக்கிறதோவென்று கேட்டாள். நான் ஊமையாக நின்றேன். அவள் போய்விட்டாள். எனக்கு இசை இல்லையே! யார் தருவார்கள்? நாளைக்கு வந்து பார்க்கும்போது பழைய படியே இருந்தால் என் செய்வது!" என்று கதறிக் கண்ணீர் விட்டது.

'மலர் மங்கையே, இதுதானா பிரமாதம்? உன் வருத்தத்தை இதோ நான் போக்குகிறேன். உன் இதழ்களை அகலத் திற'' என்று கூறி அவ்வண்டு அப் பூவிற்குள் புகுந்துகொண்டு ரீங்காரம் செய்யத் தொடங்கியது. பூம்பொழில் முழுவதும் அதன் கருவி யிலே லயித்து நின்றது.

ஆறும் நாட் காலையில் காமலோகத்திலிருந்து கானத்தைத் தேடும் காரிகை வந்தாள். நெடுந்தூரத்தில் வரும்போதே இந்த அமுத கானம் அவள் என்பை உருக்கியது. நேரே வந்து மலர்முன் நின்றாள்; கானம் அதிலிருந்து உண்டாகியதை உணர்ந்தாள்;

"ஸந்தோஷம்! நீயே போற்றற் குரியவள். நீயே காம தேவனுக்கு உகந்தவள். நீ வாழ்க!" என்று வாழ்த்தி விட்டுச் சென்றாள்.

அன்று பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் இனிமை தரும் பொருள் மலர் என்ற உண்மையைக் காமதேவன் உணர்ந்தான். அதைத் தனதாக்கிக் கொள்ளத் திருவுள்ளம் வைத்தான்.

"இந்திரியங்களை மயக்குவிக்கும் மலர்கள் நம் அஸ்திரங்களாகுக! ஐம்பொறி உணர்ச்சிக்கும் களிப் பூட்டும் அவையே நமக்குரிய படைக்கலம். அவற்றைக் கொண்டு ஸர்வலோகத்தையும் நாம் அடிப்படுத்தி விடுவோம். பஞ்சேந்திரியங்களையும் நம் வசப்படுத்த நமக்கு ஐந்து அம்புகள் வேண்டும். அவை ஐந்தும் மலர்களாகவே ஆகுக!" என்று அவன் திருவாய் மலர்ந் தருளினான். அன்று முதல் காமக் கடவுள் பஞ்ச புஷ்ப பாணன் ஆனான்.

மலர்மகள் வண்டை அணைத்துக் கொண்டாள்; "உன்னால் அல்லவோ இந்த நிலை எனக்கு வந்தது!" என்று மலர் கொஞ்சியது. வண்டும் அதன் காதலை உணர்ந்து முத்தமிட்டது.

"காமதேவனது படைக்கலமாவதென்பது கனவிலும் எண்ண முடியாத காரியம். என்னுடைய குறைவு நிரம்பாமல் இருந்தால் எனக்கு இந்த இணையற்ற பதவி வந்திராது. இந்தக் குறையை நீயே நிறைவேற்றினாய். எல்லாம் நீ தந்த வாழ்வு! யான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்! என்னிடம் தேன் உளது. இந்தா; அது இன்று முதல் உனக்கு அர்ப்பணம். மற்றவர் களும் உன் மூலமாகவே தேனை அனுபவிக்கட்டும்."

வண்டு மலரழகியின் மெல்லிதழ்களைக் கிண்டி முத்தமிட்டுத் தேன் குடித்து அந்த வெறியிலே இன்னிசைக் கீதத்தை எழுப்பியது:

வண்ணமுறு நன்னிறத்தால் கண்களைநீ கவர்ந்தாய்
மணமுனக்கு வாய்த்ததுபோல் யார்பெற்றார் இங்கே
தண்ணிதழின் மென்மையினால் பரிசசுகந் தந்தாய்
தங்குவண்டின் இன்னிசையால் செவிக்கினிமை பொழிந்தாய்
கிண்ணமெனத் தேனிரம்பி இனியசுவை பெற்றாய்
கீழுலகும் மேலுலகும் புகழும் நிலை உற்றாய்
நண்ணரிய மன்மதனுக் குவந்தபடை யானாய்
நாண்மலரே பூமகளே வாழியநீ வாழி!

அணைந்த விளக்கு

"அப்பாங்கறது ஆரம்மா?"

"அடுத்த வீட்டுக் கிருஷ்ணனுடைய அப்பா இருக்கிறார் அல்லவா? அவரைப்போல உனக்கும் ஓர் அப்பா இருக்கிறார்."

"அவர் எங்கே அம்மா?"

"அவர் ஊருக்குப் போயிருக்கிறார்."

"எப்போ வருவாரம்மா?"

"சீக்கிரத்திலே வந்து விடுவார்."

அப்படிச் சொல்லும்போது லக்ஷ்மியின் கண்களில் நீர்த்துளிகள் ததும்பின. துக்கம் நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டது.

"வரும்போது எனக்கு என்னம்மா கொண்டு வருவார்?"

"எல்லாம் கொண்டுவருவார், கண்ணே! பெப்பர் மெட்டு, பூட்ஸு, பொம்மை, எலெக்ட்ரிக் விளக்கு, ரெயில்வண்டி எல்லாம் கொண்டுவருவார்."

அவ்வளவுதான்; குதித்துக்கொண்டு ஜயராமன் வாசலிலே ஓடினான்; "எங்கப்பா வரப்போறார்! எல்லாம் கொண்டு வருவார்!" என்று குதூகலத்தோடு கூவிக்கொண்டே தன்னுடைய நண்பர்களுடைய கூட்டத்திலே கலந்து விட்டான்.

* * * *

லக்ஷ்மிக்கு அவன் ஒரு செல்வக் குழந்தை. அவளுடைய புருஷன் வேலை கிடைக்காமல் திண்டாடி

ளுன். கல்யாணமாகிப் பிள்ளையும் பெற்றுவிட்டான். வேலையில்லாமல் இருந்தால், குடும்பத்தை யார் காப்பாற்றுவார்கள்? லக்ஷ்மி பிறந்தகத்துச் செல்வி. ஆகையால் தகப்பனுர் வீட்டிலேயே இருந்தாள். இருந்தாலும் எல்லோருடைய புருஷர்களும் வியாபாரமோ, உத்தியோகமோ செய்து ஸம்பாதித்து வாழும்போது தன் புருஷன் மாத்திரம் வெட்டியாளாக இருப்பது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவன்தான் என்ன செய்வான்!

குழந்தை பிறந்து ஒரு வருஷம் ஆயிற்று. லக்ஷ்மியின் கணவன் இல்வாழ்க்கையின் இனிமையை முற்றும் உணரமுடியவில்லை. பிறருடைய வீட்டில் இருந்துகொண்டு சாப்பிட்டு வந்தால் மனம் உடைந்து போகாதா? "திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு" என்று பாட்டி சொல்லியிருக்கிருள். கடல் கடந்தேனும் ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனுக்கு உண்டாயிற்று; நாளடைவிலே அது முறுகி வளர்ந்தது.

துணிந்து ரங்கூனுக்குப் புறப்பட்டு விட்டான். புறப்படும்போது, "கடவுளுடைய அருளால் எனக்கு ஏதாவது நல்லவேலை கிடைக்குமென்றே நம்புகிறேன். கிடைத்த பிறகு உன்னையும் குழந்தையும் அழைத்துக் கொள்கிறேன்" என்று சொல்லிப் போனுன்.

அங்கே ஒரு கம்பெனியில் வேலைக்கு அமர்ந்தான். அவ்வளவு நாள் ஒடிந்து போயிருந்த அவனது மனம் ஊற்றமடைந்தது. 'இனி நாமும் உலகத்தில் மனிதனுகப் பிழைக்கலாம்' என்ற தைரியம் வந்தது. லக்ஷ்மியை அழைத்து வரலாம்' என்று எண்ணினுன். 'இன்னும் இரண்டு வருஷங்கள் தனியாக இருந்தால் கையில் கொஞ்சம் பணம் சேரும். அப்புறம் அழைத்து வந்தால் நல்ல வீடாக வாங்கிக்கொண்டு சுகமாகக் குடித்தனம் செய்யலாம்' என்று மற்றொரு நினைவு தோற்றியது.

இவ்வளவு காலம் பெண்டாட்டியோடுதானே இருந்தோம்? இப்பொழுது சிலகாலம் பிரிந்து இருப்போமே. என்ன முழுகிப்போகிறது?' என்று கருதினான். சில மாதங்கள் கழித்து வந்து அழைத்துப் போவதாகத் தன் மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதிவிட்டான்.

ஆறு மாதங்கள் ஆயின. லக்ஷ்மியின் கணவன் வரவில்லை. தேளுக்குப் பயந்து பாம்பின் வாயில் அகப்பட்டதுபோல, உத்தியோகமின்மைக்குப் பயந்து பிரிவுத் தீயில் அகப்பட்டுக்கொண்ட லக்ஷ்மியின் சிந்தை அலை கடல் துரும்புபோல நிலைகலங்கித் தத்தளித்தது.

"நீங்கள் இங்கே இருந்தபோது அடிக்கடி நான், ஏதாவதொரு வேலை பார்க்க வேணுமென்று தொந்தரவு செய்தேன்; அதற்கு இது அபராதமா? என்னை இனிமேல் சோதனை செய்யவேண்டாம். உங்களுடைய குழந்தை எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறான்! எப்படி விளையாடுகிறான்! அவனுடைய மழலையைக் கேட்க வேண்டாமா? எனக்காக நீங்கள் புறப்பட்டு வராவிட்டாலும், அவனுக்காகவாவது வாருங்கள்" என்று அவள் கடிதம் எழுதினாள்.

"அடி பயித்தியமே; என் குழந்தையைப் பார்க்க எனக்கு ஆவல் இல்லாமலா இருக்கும்? இங்கே எனக்கு 'லீவு' கிடைக்கிறது கஷ்டமாக இருக்கிறது. தவிர இங்கே நானே இருந்து கவனிக்கவேண்டிய முக்கியமான காரியம் ஒன்று இருக்கிறது. அது முடிந்தால், எங்கள் கம்பெனி துரை எனக்குச் சம்பளம் அதிகமாகப் போடுவான். நான் இங்கே இருந்து அந்தக் காரியத்தைப் பூர்த்திசெய்து எனக்குச் சம்பளம் அதிகமானல், அது நம் இருவருக்கும் நல்லதல்லவா? அதனால் இன்னும் சில மாதங்கள் பொறுத்திரு" என்று பதில் வந்தது.

பின்னும் ஆறுமாதங்கள் ஆயின; "ஒரு வருஷம ஆய்விட்டதே; உங்கள் மனம் இரங்கவில்லையா? உங்களுக்கு நான் என்ன குற்றம் இழைத்து விட்டேன்!" என்று எழுதினுள் லக்ஷ்மி.

ஒரு மாதத்திற்கு அப்புறம், "நான் இப்பொழுது சுற்றுப் பிரயாணத்தில் இருக்கிறேன். இந்தப் பிரயாணம் இன்னும் மூன்று மாதங்கள் செய்யவேண்டியிருக்கும். அப்புறம் அங்கே வருவதைப் பற்றி யோசித்துக் கடிதம் எழுதுகிறேன். குழந்தையை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்" என்று விடை வந்தது.

ஒரு வருஷத்துக்கப்பால் இரண்டாவது வருஷம் சென்றது; மூன்று வருஷங்களும் ஆய்விட்டன. இப்பொழுது ஐயராமன் தன்னுடைய ஐந்தாவது பிராயத்தில் விளங்குகிருன். அவனுடைய இன்னிசை மழலைச் சொற்களைக் கேட்கும் போதெல்லாம் லக்ஷ்மி கண்ணீர் விடுகிருள்; 'இதை அவர் கேட்பதற்கில்லையே!' என்று விம்முகிருள்.

இந்த நான்கு வருஷங்களாக அவ்விருவரிடையேயும கடிதப் போக்குவரத்துக்குக் குறைவொன்றுமில்லை. அக்கடிதங்களிலே பிரேம வாசகங்களுக்கும் குறைவில்லை. தன் காதற் கணவனுடைய கடிதங்களை அருமையாகக் காப்பாற்றி வந்தாள் லக்ஷ்மி. ஒவ்வொரு கடிதமும் வரும்போது அவள், "நான் அடுத்த கப்பலில் வருகிறேன் என்று எழுதியிருக்கக்கூடாதா?" என்று ஆர்வத்தோடு பார்ப்பாள். கடைசி வரி வரையில் படித்து விடுவாள். தான் வராததற்கு ஒரு காரணத்தை அதில் எழுதியிருப்பான் அவள் கணவன். அதோடு அடுத்த 'வாய்தா' வையும் எழுதியிருப்பான். அவள் என்ன செய்வாள்! ஒரு பெரு மூச்சிஞல் அந்தக் கடி

ததனை அலைத்து இரண்டு கண்ணீர்த் துளிகளால் முத்திரையிட்டுத் தன்னுடைய சேமப் பெட்டியிலே பழைய கடிதங்களோடு வைப்பாள். இப்படி எத்தனை தரம் ஏமாந்து விட்டாள்!

* * * *

"அம்மா தபால்; லக்ஷ்மியம்மாளுக்கு" என்றான் தபால்காரன். தன் தாய்க்கு முன் ஓடிச் சென்று அதை வாங்கி அம்மாவிடம் கொடுத்தான் குழந்தை. பழைய படி நாயகனை எதிர்பார்க்கும் பேரார்வத்தோடு அதைத் திறந்து படிக்கத் தொடங்கினாள். அதில் என்ன இருக்கிறது? அவள் விழியிலே எதற்காக இவ்வளவு ஒளி? அவள் முகத்திலே என்ன களிப்பு? இதென்ன? திடீரென்று அந்த முகத்திலே மேகத்திரை போட்டது போல ஒரு சோர்வு உண்டாவானேன்? எதற்காக அவள் தொண்டைக்குள் எச்சிலை விழுங்குகிறாள்?

குழந்தை வாயில் விரலை வைத்துக்கொண்டு தன் தாயின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். அந்த முகத்திலே திடீரென்று தோன்றிய ஒளியின் அர்த்தத்தையும், அடுத்த கணமே அது மறைந்துவிட்ட காரணத்தையும் அவன் எப்படி அறிவான்!

அவன் வரப்போகிறான்; உண்மை. இது தான் அவள் முகத்திலே முதலில் சோபையை உண்டாக்கியது. ஆனால்—? அவனோடு அவனுடைய பழைய கட்டுடல் வரவில்லை; க்ஷய ரோகத்தால் குன்றிப்போன தேகந்தான் வருகிறது! "ஐயோ கடவுளே" என்று அவள் தலையிலே கையை வைத்துக்கொண்டாள்.

"கண்மணி, உனக்கு இனிமேல் மறைப்பதில் பிரயோசனம் இல்லை. வேலை மிகுதியினால் என் உடம்பு கெட்டு விட்டது. அங்கே சுகபோகத்தை அனுபவித்துக்

கொண்டிருந்த இந்தத் தேகம் இங்கே உள்ள புதிய சீதோஷ்ணஸ்திதியையும் அலைச்சலையும் தாங்கவில்லை. போன வருஷத்திலேயே எனக்கு க்ஷயரோகம் உண்டாயிற்று. தக்க மருந்துகள் சாப்பிட்டு நோய் நீங்கியபிறகு அங்கே வரலாமென்று நினைத்தேன். ஆனால் இது என் உயிருக்கு யமனாக வந்திருக்கிறது. இதுவரையில் இதை உனக்கு ஒளித்திருந்தேன். இனிமேல் ஒளிப்பதனால் பிரயோசனம் இல்லை. என்னுடைய வாழ்வின் காலம் குறுகிக்கொண்டு வருகிறது. இதைத் தெரிவிக்காமலே அங்கே வந்துவிடலாமென்று எண்ணினேன். எப்படியானால் என்ன? எப்படியும் தெரியத்தானே போகிறது? திடீரென்று தெரிவதைவிட முன்னாலே தெரிவது சிறிதளவு ஆறுதலாக இருக்கும். என்னுடைய இறுதிக் காலத்திலாவது நான் உனக்கருகில் இருக்கும்படி ஆண்டவன் அருள் புரிவானென்று எண்ணுகிறேன். அதோடு, ஏழையாகப் பிறர் வீட்டு உணவை உண்டு சாகவேண்டிய நிலையில் நான் இப்பொழுது இல்லையென்பதும் எனக்குத் திருப்தியை விளைவிக்கிறது. நம்முடைய குழந்தைக்கு, என் காலத்துக்குப் பின் பிறர்கையை எதிர்பாராதபடி வாழ்வதற்கேற்ற பொருள் வசதியும் என்னிடம் இப்பொழுது உண்டென்பதை உனக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நமக்காக ஒரு தனி வீடு பார்த்து ஏற்பாடு செய்யும்படி உன் தமையனிடம் சொல். உன்னை விரைவிலே பார்க்க வேண்டும் என்ற அவா நிமிஷந்தோறும் விஷம் மாதிரி ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது.'' இப்படி அவன் எழுதியிருந்தான். லக்ஷ்மியின் கனவுலகம் மறைந்து போயிற்று. அதில் அவள் கண்ட மாடமாளிகைகளும் சிங்கார வனங்களும் இன்ப ஊற்றுக்களும் பிரளய கால வெள்ளத்திலே மூழ்கடிக்கப்பட்டன. அவன் வருவான், வருவானென்று அவள் எதிர்பார்த்திருந்தாள்; வரவில்லை.

இப்பொழுதோ அவன் வரப்போகிறான்; ஆனாலும் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியில்லை.

* * * *

வந்துவிட்டான்; இந்த வியாதியின் அழிவுச் சக்தி தான் எத்தனை கொடிது! அழகு, வசீகரம், கட்டு எல்லாம் அமைந்திருந்த அவனுடைய தேகம் இப்பொழுது உளுத்துப்போய் எலும்பும் தோலுமாக இருக்கிறது. பெரிய பெரிய வைத்தியர்கள் பார்த்தார்கள். "ஏது? மிஞ்சி விட்டது" என்று எல்லோரும் சொல்லிவிட்டார்கள்.

அவன் வரும்போது ஐயராமனுக்கு எத்தனையோ அபூர்வ வஸ்துக்கள் கொண்டுவந்தான்; பர்மியப் பொம்மைகள், ரங்கூன் மிட்டாய்கள், சீனதேசத்துச் சாமான்கள் எல்லாம் கொண்டுவந்தான். அருமையான வேலைப்பாடுகளையுடைய ஓர் எலெக்ட்ரிக் டார்ச்சு விளக்கும் கொண்டுவந்தான். அதிலேயுள்ள பொத்தானை அமிழ்த்தினால் பளிச்சென்று வெளிச்சம் வீசும். வீசும்போது ஐயராமனுக்கு உண்டாகும் ஸந்தோஷம் இவ்வளவு அவ்வளவு அல்ல.

தன்னுடைய தாய் ஸதா அப்பா அப்பா என்று தனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்த மந்திரத்தினால் குறிக்கப்படும் புருஷன், ஒரு வற்றல் உடம்புடைய நோயாளியென்பதை அந்தக் குழந்தை அறிந்தபோது அவனுக்கு அந்த 'அப்பா' விடம் அதிகக் கவர்ச்சி உண்டாகவில்லை. 'அப்பா' மட்டும் குழந்தையை எத்தனையோ அன்போடு கொஞ்சிக் கொஞ்சி முத்தமிட்டுத் தழுவிக் கொண்டான். குழந்தை அந்த அன்புக்குச் சரியான மதிப்பை அளிக்கவில்லை. அவனுக்கு 'அப்பா' என்றாலே புரியவில்லை. ஆனால் அப்பாவைக் காட்டிலும் அப்பா கொண்டுவந்த

பண்டங்களிலே அவன் குழந்தையுள்ளம் ஈடுபட்டது. அவைகளுக்குள். அந்த 'டார்ச்சு' விளக்கிலே அவன் தன்னையே இழந்து மயங்கி நின்றான். தன்னுடைய சகாக்களில் ஒருவர் தவறாமல் யாவருக்கும் அதைக் கொண்டுபோய்க் காட்டினான்.

"இங்கே பார்" என்பான். அடுத்த வீட்டுப்பையன் பார்க்கும்போதோ அவன் கண்ணுக்கு நேரே அந்த விளக்கைத் திடீரென்று ஏற்றுவான். பளிச்சென்று அப் பையன் கண்ணிலே வெறியோடும். "அப்பாடா!" என்று அவன் கூவுவான். அந்தக் கூச்சலிலே ஜயராம னுக்கு ஓர் ஆனந்தம்.

"இது யார் கொடுத்தார்?"

"அப்பா!"

"அப்பா யார்?"

"இதைக் கொடுத்தாரே அவர்."

இவ்வளவுதான் அவனுக்கு அப்பாவைப்பற்றித் தெரியும்.

* * * *

அந்தி வேளை. சூரியன் கடலிலே மறைந்தான். வீடுகளிலே எல்லோரும் தீபம் ஏற்றினார்கள். ஜயராமன் தன்னுடைய அம்மா சொற்படி டார்ச்சு விளக்கை ராத்திரியிலேதான் அழுத்தி வேடிக்கை பார்ப்பது வழக்கம். அன்றைக்கு வீட்டில் ஒரே குழப்பம். லக்ஷ்மி துயரமே உருவாக இருக்கிறாள். அவளுடைய கணவனது உயிர் யமனுடன் போராடிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஜயராமன் கையிலே 'டார்ச்சு' விளக்கை எடுத்தான். அழுத்தினான். விளக்கு ஏற்றிக்கொள்ளவில்லை. அது அவிந்துவிட்டது. அதே சமயத்தில் லக்ஷ்மியின்

மாங்கல்ய விலாஸத்துக்கு ஆதாரமாகிய விளக்கும் அவிந்தது. அவள் கணவன் நோய்ப்புழுக்களால் அரிப்புண்டு பாழ்பட்ட கும்பியாகிய உடம்பினின்றும் விடுபட்டான். ஒரே அழுகை.

"ஐயையோ! இந்த விளக்கு அணைஞ்சுபோச்சு. இதை ஏத்தித் தாயேன்" என்று ஐயராமன் தன் தாயினுடைய முன்றானையைப் பிடித்து அழத் தொடங்கினான். எல்லோரும் அழும்போது அவனுக்கும் அழத் தோன்றியது. அதற்கு ஒரு காரணமும் ஏற்பட்டது. பலமாக அழத் தொடங்கிவிட்டான். இருதயத்தைப் பிளந்துகொண்டோடிய துயரத்தினால் அலைப்புண்ட அக்கூட்டத்தினருடைய அழுகையின் பெருங் கோஷத்திலே கள்ளங் கவடற்ற அந்தக் குழந்தையின் சிறு குரலும் கலந்து ஒன்றுபட்டது. அவர்கள் ஒரு விளக்கு அணைந்து விட்டதென்று அழுகிறார்கள்; அவனும் ஒரு விளக்கு அணைந்ததென்றுதான் அழுகிறான்!

விஷப் பரீக்ஷை

திருவேங்கட முதலியார் நினைத்தால் எந்தக் காரியத்தையும் ஸாதித்துக் கொள்ளும் வல்லமையுடையவர். எந்த வேலையையும் முன் பழக்கமின்றியே ஒழுங்காகச் செய்துவிடுவார். அவர் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளெல்லாம் சாமானியமானவை யல்ல. கையில் ஒரு தம்பிடி இல்லாமல் ஜில்லாபோர்டில் இருபதினாயிரத்துக்கு ஒரு கண்டிராக்டு எடுப்பார். மிடாவை யெடுத்துக் குடத்தில் போட்டுக் குடத்தையெடுத்து மிடாவில் போட்டுத் 'தெருகுடுதத்தம்' பண்ணிக் காரியத்தை நிறைவேற்றிவிடுவார்.

ஒரு பெரிய கம்பெனியைத் தொடங்குவார். நூறு ரூபாய் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு பத்திரிகைகளில் பிரமாதமாக விளம்பரம் செய்துவிடுவார். ஒரு மானேஜர், ஒரு காரியதரிசி, சில குமாஸ்தாக்கள் எல்லோரும் வேண்டுமென்றும் முன்பணம் ஒவ்வொருவரும் இவ்வளவு இவ்வளவு கட்டவேண்டுமென்றும் விளம்பரம் செய்துவிடுவார். ஒரு வாரத்தில் பணக்காரர்களுடைய மாப்பிள்ளைகள் முன்பணத்துடன் வந்து விழுவார்கள். அந்த முன்பணத்தை யெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு கம்பெனியை ஆரம்பிப்பார்.

அவருடைய போக்கே ஒரு தனிமாதிரி; 'இப்படித்தான் சாமர்த்தியம் பண்ணுகிறார்' என்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. அது பெரிய சூக்ஷ்மமந்திரமாக இருக்கும். எப்படியோ கம்பெனி ஆரம்பித்த நான்காவது மாதத்தில் வேலைக் காரர்களுடைய முன்பணங்களைப் பாங்கியில்

போட்டுவிட்டு மூவாயிர ரூபாய் லாபப் பணத்தைக் குலுக்கிக் கொண்டிருப்பார்.

இந்திரஜாலம், மஹேந்திரஜாலம் என்று வேறு எவைகளையோ சொல்வார்கள்; அதெல்லாம் பொய். முதலியார் பண்ணுவதுதான் உண்மையான இந்திர ஜாலம். இன்றைக்கு ராத்திரி, பணமில்லாமல் இரண்டு வாழைப்பழத்தை உரித்துப் போட்டுவிட்டுப் படுப்பார். நாலாவது மாதத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் அவர் கையில் பணம் கொஞ்சும்.

இப்படி நடந்துவருகிறது அவருடைய கம்பெனி யென்றால், 'இன்றைக்கு எவ்வளவு லக்ஷம் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்?' என்ற கேள்வியை அல்லவா நீங்கள் கேட்கிறீர்கள்?

"ஐயா, பிச்சை!" என்றால் அவர் கைக்குத் தம்பிடி யும் காலணாவும் வருவதில்லை. வெள்ளிக் காசைத்தான் வீசி எறிவார். மாமன் மகளுக்குப் பிள்ளை பிறந்த தென்று கடிதம் வந்தது. பதினோராம் நாள் புண்யா ஹவாசனத்துக்குக் காரில் போய் நின்றார். தொட்டில், குழந்தைக்குத் தங்க வளையல், தங்க அரைஞாண் முதலியவை, தாய்க்குப் புடவை எல்லாம் சேர்ந்து இரண்டாயிர ரூபாய்க்குக் கணக்காகிவிட்டது.

எந்தமாதிரி சம்பாதிக்கிறாரோ அந்தமாதிரி செல வழிப்பதில் தீரர். அப்படியானால் கையில் காசுமிஞ்சுவ தேது? அவர் கையில் பணம் இருக்கிற தென்று நம்பவே முடியாது.

2

வள்ளி, முதலியாரின் அருமைத் திருமகள். வசீகர மும் வனப்பும் வாய்ந்தவள். புஸ்தகப் பித்து அதிகம் உடையவள். எல்லாம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; மாமன்

மகன் பொன்னம்பலத்தினிடம் உயிரை அடகு வைத்தவள்.

இளமையிலிருந்தே பழகிய குழந்தைகள் அவர்கள். வள்ளி முதல் இங்கிலீஷ்ப் பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டது பொன்னம்பலத்தினிடந்தான். அவ்விருவர்களிடத்திலும் காணப்பட்ட அன்பை முறிக்க ஒருவராலும் முடியாது. கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளும் முறையுடையவர்களாகையால் ஒருவரும் அவர்களுடைய விளையாட்டுக்குக் குறுக்கே நிற்கவில்லை.

வள்ளி பொன்னம்பலத்தை முன்போல் பார்த்துப் பழகுவதற்கு முடியாமற் போய்விட்டது. "என்ன இருந்தாலும் கல்யாணம் ஆனபிறகுதான் ஸ்திரீ புருஷர்கள்! வயதுவந்த ஒரு பெண்ணை இப்படி ஒரு புருஷனிடம் பழகவிடலாமா?" என்று ஒரு கிழவி கூறிவிட்டால் மானம் போய்விடுமல்லவா? அறிவு வாய்ந்த வள்ளியின் அன்பென்னும் ஏரியையும் பொன்னம்பலத்தின் அன்பாகிய ஏரியையும் இடையிலே விவாகம் என்னும் ஒரு வாய்க்கால் வெட்டிப் பிணைத்துவிட வேண்டும். அநேகமாகக் கல்யாணம் முடிந்துவிடும். சொந்தத்திற்குச் சொந்தம்; வெகு நாளாகத் தடையில்லாமற் பழகியவர்கள்; கல்யாணமாகும் பருவம். இவைகளைவிட வேறு என்ன வேண்டும்? வள்ளி தன் ஆருயிர்க்காதலனை உலகமறிய அன்பனாக்கிக்கொள்ளும் காலத்தை ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்திருந்தாள். அவளுடைய மனம் குதூகலத்துடன் அந்த நாளுக்கு அப்புறம் நடக்கப்போகும் வாழ்விலே நீந்திக்கொண்டிருந்தது.

வள்ளியின் தாயும் தகப்பனாரும் இனிமேல் அவளுக்குக் கல்யாணம் செய்துவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். ரூபாய் பதினாயிரமாவது செலவழிக்கவேண்டு

மென்பது முதலியார் விருப்பம். போன வருஷத்திலேயே ஏதோ பேச்சுவரும்போது, பொன்னம்பலத்தினிடமே அவர், "வள்ளிக்குக் கல்யாணம் பண்ணினல் இருபதினுயிர ரூபாயாவது செலவழிப்பேன். மாப்பிள்ளை ஆவென்று வாயைத் திறக்கவேண்டும்" என்று சொல்லியிருக்கிருர். இந்த வருஷத்தில் அவருடைய உதாரக்கையில் மூவாயிரத்துச் சில்லறை ரூபாய்களைத்தான் மிச்சம் வைத்திருக்கிறது. அவர் சொன்ன இருபதினுயிரத்துக்குப் போவது எங்கே? பதினுயிரத்துக்குத்தான் வழியேது? ஆனலும் அவர் பயப்படவில்லை. எப்படியாவது 'தகல்பாஜி'த்தனம் பண்ணி எண்ணுயிரம் சேர்த்து விடலாமென்ற தைரியம் இருந்தது. பணம் வரட்டுமென்று காத்திருக்க அவருக்கு மனமில்லை. பணம் தம் தயவை எதிர்பார்க்கவேண்டுமேயொழியத் தாம் பணத்தின் தயவை எதிர்பார்ப்பதே இல்லையென்பது அவர் அடிக்கடி கூறும் வீர மொழி. பொன்னம்பலம் பி. ஏ., பரீக்ஷையில் தேறிவிட்டான்; வள்ளிக்கும் பதினறு வயதாகிவிட்டது. இனி, தாமதிப்பது பிசகென்று அவருக்குப் பட்டது.

3

"அவன் கிடக்கிருன் பிச்சைக்காரப் பயல்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே காலைவீசிச் செருப்பைக் கழற்றி எறிந்தார் திருவேங்கட முதலியார். அவர் வரவை அவருடைய மனைவியும் வள்ளியும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அன்றைக்குத்தான் பொன்னம்பலத்தின் வீட்டிற்குப் போய்க் கல்யாண விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசிவருவதாகச் சென்ருர் முதலியார். வந்தபொழுது அவர் சொன்ன கோபவார்த்தைகள் வள்ளிக்கும் அவள் தாய்க்கும் புரியவில்லை.

"என்ன சமாசாரம்? போன காரியத்தைச் சொல்லாமல் என்னவோ பேசுகிறீர்களே!" என்று கேட்டாள் முதலியார் மனைவி.

"காரியம் என்ன காரியம்? படித்து விட்டால் கவர்னர் வேலையே வந்துவிட்டதாகக் கனவுகாண்கிறது! சரியாகப் பிழைக்கத் தெரியாத பையனுக்கு என்ன மிடுக்கு! இனிமேல் இவன் வேலைக்குப் போய்ச் சம்பாதித்து நல்ல நிலைக்கு வந்தபோதல்லவா இவனை நம்பிப் பெண்கொடுக்கலாம்? ஏதோ பழகின பாவத்துக்குக் கேட்டால் சாமர்த்தியத்தை என்னிடமே காட்டுகிருன்."

"என்ன! நீங்கள் யாரைப்பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள் என்று சொல்லக்கூடாதா?"

"யாரைப்பற்றி—எல்லாம் அந்த மகா-ா-ா-ஸ்ரீ, பொன்னம்பல முதலியாரவர்கள் பி. ஏ., இருக்கிருரே அவரைப்பற்றித்தான்."

அருகில் மறைந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த வள்ளிக்குச் சமாசாரம் என்னவென்பது தெரியாமல் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது.

"ஏன் அவ்வளவு கோபித்துக் கொள்கிறீர்கள்? அவன் கல்யாணம் செய்துகொள்ள மாட்டேனென்று சொல்லுகிருனே?" என்ருள் முதலியாரின் மனைவி.

"அப்படி ஒரேயடியாகச் சொல்லிவிட்டால் அவன் கௌரவம் போய்விடுமல்லவா? வள்ளியைவிட அவனுக்கு யாரோ தேவலோக ரம்பை ஐசுவர்யங்களுடன் வருவது கெட்டுப் போகிறதோ? எப்பொழுதும் யாரையும் பூர்ணமாக நம்பிவிடக் கூடாது."

"அவன் என்ன நம்பிக்கைமோசம் செய்தான்?"

"இருபத்தையாயிரம் ரூபாய்க்கு ஒரு குறிப்புத் தந்திருக்கிருன். அவைகளையெல்லாம் செய்தாலொழியக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள முடியாதாம்? அந்த இருபத்தையாயிரம் இருந்தால் ஒரு கழுதைகூட ஒரு பெண்ணைத் தலையில் வைத்துக் கூத்தாடுமே! இவன் என்ன? படித்துவிட்டோமென்ற கர்வம்!"

"விவரமாக விஷயத்தைச் சொல்லக்கூடாதா?"

"இன்னும் என்ன விவரம் வேண்டியிருக்கிறது? இங்கேயிருந்து அவர்கள் வீட்டுக்குப் போனேன். உன்

அண்ணாவிடம் பேசினேன். 'எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. இந்தக் காலத்தில் இந்தமாதிரி விஷயங்களில் பிள்ளைகளுடைய விருப்பத்தின்படியே விட்டு விடுவதுதான் நல்லது' என்று யோக்யமாகச் சொல்லி விட்டார். அவனிடம் பேசினேன். பல்லை இளித்தான்; உபசாரம் சொன்னான். பதினாயிரம் ரூபாய் ரொக்கமாகக் கொடுக்க வேண்டுமாம்; வயிரக்கடுக்கன் மண்ணாங்கட்டி தெருப்புழுதி எல்லாம் பதினாயிரத்துக்குச் செய்யவேண்டுமாம். பார்த்தாயல்லவா உங்கள் அண்ணன் வீட்டுச் சம்பந்தத்தை! நம்மேற் பிசகு. வேறு யாரையாவது போய்க் கேட்டிருந்தால் சலாம் போட்டுக்கொண்டு கல்யாணம் செய்துகொள்வான்.''

''நீங்கள்தான் பதினாயிரத்துக்குச் செய்வதாக முன்பே சொல்லியிருக்கிறீர்களே.''

''லக்ஷரூபாய்க்குச் செய்வேன். அது என் இஷ்டம். இவனா கேட்கிறது? பணத்தையா கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறான்? இவனுடைய பேராசை இப்பொழுதுதானே தெரிகிறது!''

''சரி, என்னதான் செய்யப்போகிறீர்கள்?''

''என்ன செய்வது? நானாக ஒருவன் பேச்சுக்கு அடங்கி நடப்பதென்பது இந்த ஜன்மத்தில் இல்லை. அவ்வளவு ரூபாயும் இப்பொழுது இல்லை. இவ்வளவு பணப்பைத்தியம் பிடித்தவன் கல்யாணம் ஆனபின்பு நம்முடைய பெண்ணை நன்றாக வைத்திருப்பானென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. எடுத்ததற்கெல்லாம் 'பணம் வாங்கி வா' என்று துரத்தியடித்தாலும் அடிப்பான்.''

''அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள். சட்டென்று வெட்டிப் பேசிவிட்டால் அப்புறம் ஒட்டாது. வள்ளிக்காகவாவது பார்க்கவேண்டாமா? இவளுடைய சந்தோஷத்தை நாம் கெடுக்கலாமா?''

தூண் மறைவிலிருந்து விக்கி விக்கி அழும் குரல் கேட்டது. வள்ளிதான் அங்ஙனம் அழுதாளென்பதைச் சொல்ல வேண்டுமா? முதலியாருக்குக் கொஞ்சம் கோபம் ஆறியது.

"சட்! பயித்தியம்! எதற்காக நீ அழுகிறாய்? எங்களுக்கு உன் சந்தோஷத்தில் கருத்தில்லையா?" என்றார் முதலியார்.

* * *

பின்பு சில நாட்களாக வியாபாரப் பேச்சு நடந்தது. பொன்னம்பலம் இருபதினாயிரத்திலிருந்து பதினை யாயிரத்துக்கு இறங்கிவந்தான். ஆனாலும் அவன் மிடுக்கு மட்டும் வரவர அதிகமாயிற்றே ஒழியக் குறையவே யில்லை. முதலியாருக்கு ரோஷம் பொறுக்கமுடியவில்லை; 'சீ! இனி இந்தப் பயலிடம் கெஞ்சுவதில்லை' என்ற உறுதி கொண்டுவிட்டார்.

பாவம்! வள்ளியின் உயிர்தான் தேய்கிறது. தன் அருமைக் காதலன் இங்ஙனம் நடந்துகொள்வதை அறிந்து மிகவும் வருந்தினாள்; அவன் காலடியில் விழுந்து கெஞ்சிக் கேட்கலாமென்று நினைத்தாள்; கடிதமாவது எழுதி யாரிடமாவது அனுப்பலாமென்று எண்ணினாள். ஒன்றும் முடியவில்லை.

திருவேங்கட முதலியாருக்கு அந்த வருஷ முடிவில் இருபத்தையாயிர ரூபாய் லாபம் வந்தது. "கையில்தான் பணம் இருக்கிறதே; அவனுக்கு மனங் குளிரப் பண்ணி விட்டு வள்ளியைக் கட்டிக் கொடுங்களேன். வள்ளி நமக்கு வேண்டுமென்றிருந்தால் அது செய்யுங்கள். அவள் உடம்பு பார்க்கக்கூடியதாக இல்லை. பெண்கள் மனதைப் புண்படுத்தும் பாவம் பொல்லாதது" என்று தம் மனைவி கூறுவதைக் கேட்ட முதலியார் பேசாமல் போய்விட்டார். பொன்னம்பலம் தம் இஷ்டப்படி நடப்பதாக வந்தா லொழியக் கல்யாணம் நடத்துவதில்லையென்ற முரட்டுப் பிடிவாதத்தில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார்.

4

இரண்டு வருஷ காலம் ஆயிற்று. அதற்குள் எத்தனை மாறுதல்கள்! அதிக ஆசையினால் திருவேங்கட முதலியார் ஒரு பெரிய பாங்கியை ஏற்படுத்தி நஷ்டம்

அடைந்தார். சொந்தக் கம்பெனியும் சீர்குலைந்தது. இரண்டாவது வருஷத்தின் முதலில், ஆறுமாதகாலத்தில் அவருடைய உச்ச நிலை தரை மட்டமாய்விட்டது. ஒன்பது மாதத்திற்குப் பிறகு பழைய நகைகளை விற்றுச் சாப்பிட ஆரம்பித்தார். பன்னிரண்டாவது மாதத்தில் புடைவை களையும் விற்றுவிடத் தொடங்கினார்.

வள்ளி உலர்ந்த கிழங்காகிவிட்டாள். அவளுக்கு மனம் என்பது ஒன்று இல்லாமலே போய்விட்டது. ஆசையெல்லாம் வீணாகப் போய் அடுத்தபடி மரணம் ஒன்றுதான் பரிகாரம் என்ற நிலையில் அவள் இருக்கிறாள். அவளுடைய காதல் அணியப்படாத வைரத்தைப் போலப் புறக்கணிக்கப்பட்டுக் கிடந்தது; ஆனாலும் நெகிழ வில்லை; மூச்சுள்ளவரையில் நெகிழாது. வைரத்துக்கு நெகிழ்ச்சி ஏது?

5

அன்றுதான் அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய முறை தொடங்கப்படுகிறது. அதுவரை உண்டு வந்த அரிசிச் சோற்றை விட்டுக் கம்பங்களியைத் தின்னத் தொடங்கினர். அவர்கள் இருந்த நிலையென்ன! வந்த நிலையென்ன! இந்த வறுமையில் கல்யாணம் எங்கே! காதலன் எங்கே! ஸர்வம் மித்யை—எல்லாம் சொப்பனம்.

அந்த வீடு ஒரு சந்தில் உள்ள கூறை வீடு. வாசலில் என்றும் இல்லாதபடி மோட்டார் ஊது குழற் சப்தம் கேட்டது. உயர்ந்த உடை அணிந்துகொண்ட கோலத்துடன் உள்ளே ஒருவர் வந்தார். "மாமா" என்ற நழுதழுத்த குரலோடு அவர் உள்ளே நுழைந்தார். முதலியார் மெல்ல எழுந்து நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவருக்குத் தாம் பார்ப்பது உண்மையோ பொய்யோ என்ற ஸந்தேகம் வந்துவிட்டது; அவர் நம் எதிரே பொன்னம்பலத்தையல்லவா காண்கிறார்!

"பொன்னம்பலமா? எங்கேயப்பா வந்தாய்? இந்தத் துர்ப்பாக்கிய நரகவாசிகளிடத்துக்கு நீ வரலாமோ?" என்று ஹீனஸ்வரத்தில் முதலியார் சொல்லும்பொழுதே துக்கம் மேலே பேச முடியாதபடி அவர் தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டது.

"நான் என்னுடைய வள்ளியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வந்திருக்கிறேன். இது சத்தியம். தாங்கள் ஒன்றும் யோசிக்கவேண்டாம்."

"வள்ளீ" என்று ஒரு வீரிட்ட சப்தம் போட்டுக் கொண்டு முதலியார் மூர்ச்சையாகி விழுந்துவிட்டார். அவருக்கு உண்டான உணர்ச்சி மிகுதி அவரை வீழ்த்தி விட்டது. 'வள்ளியையுமல்லவா நமது தரித்திரத்தில் இழுத்துக் கொண்டோம்! அப்பொழுதே அவனை ஸமாதானப்படுத்தி அவளைக் கட்டிக்கொடுத்திருந்தால் அவள் நன்றாக இருப்பாளே! நம் பெண்ணுக்கு நாமே பகைவனாக வந்தோமே!' என்று நாள் தோறும் எண்ணி எண்ணி மனம் புண்ணான அவருக்கு அந்த உணர்ச்சி உண்டாவது ஆச்சரியம் இல்லையல்லவா?

"அத்தை, வள்ளி எங்கே?" என்று அருகில் விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டிருந்த அவள் தாயைக் கேட்டான் பொன்னம்பலம். அவள் பேச முடியாமல் பக்கத்திலிருந்த ஓர் அறையைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

"வள்ளீ!" என்று கத்திக்கொண்டு உள்ளே போனான் பொன்னம்பலம். அவன் போட்ட சப்தத்தால், களைத்துப்போய்த் தன்னை மறந்து படுத்திருந்த வள்ளி திடுக்கிட்டெழுந்தாள்; பார்த்தாள்! 'சீ! என்ன சொப்பனம்? அவர் எதற்கு இங்கே வருகிறார்?' என்று, கலங்கிய கண்களை மூடிப் படுக்கத் தொடங்கினாள்.

"வள்ளீ! சொப்பனமல்ல. நான்தான், உன்னுடைய பொன்னம்பலம். உன்னை இந்த நிலையில் பார்த்தும் கண்ணைப் பிடுங்கிக்கொள்ளாத பாதகன் பொன்னம்பலம். வள்ளீ! என்னைப் பார்."

வள்ளியின் கண்கள் திறந்தன. அழுத கண்ணுடன் நின்ற பொன்னம்பலம் கீழே தொப்பென்று உட்கார்ந்தான். வள்ளி அவன் மடியில் விழுந்தாள். அந்த அறை முழுதும் கண்ணீர் மயமாயிற்று.

*   *   *

பொன்னம்பலம் வேறு பரீக்ஷையொன்றில் தேர்ச்சி பெற்று மாதம் ஐந்நூறு ரூபாய் சம்பளத்தில் ஆந்திர தேசத்தில் உள்ள ஓர் ஊருக்குப் போனான். அந்தக் காலத்தில் முதலியார் மிடுக்குடன் இருந்தார். பொன்னம்பலம் போனதுமுதல் தன் தகப்பனாருக்கு அவர்களைப்பற்றி விசாரித்து எழுதுவான். அவரோ ஒன்றும் எழுதுவதில்லை. ஊருக்குப் போகும்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று இருந்து விட்டான் அவன். ஒரு வருஷங்கழித்து விடுமுறைக்கு வந்தான். திருவேங்கட முதலியாரின் கேவலநிலை தெரிந்தது. தன்னுடைய வள்ளியைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு ஓடி வந்தான்; கண்டான்; வருந்தினான்.

*   *   *

அந்த ஆனிமாதம் பொன்னம்பலத்திற்கும் வள்ளியம்மைக்கும் மிகச் சிறப்பாகக் கல்யாணம் நடைபெற்றது. எல்லாச் செலவும் பொன்னம்பலமே போட்டுக் கொண்டான்; கல்யாணம் ஆன ஒரு மாதத்தில் வள்ளியையும் அவளுடைய பெற்றோர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு ஆந்திரதேசம் போய் விட்டான்.

௬

“நான் இறந்து போயிருந்தால் என்ன செய்திருப்பீர்கள்?” என்றாள் வள்ளி.

“எனக்கும் விஷம் இருக்கிறது” என்றான் பொன்னம்பலம்.

"அவ்வளவு தூரம் கல்மனசுடையவர்களென்று நான் உங்களை நினைக்கவேயில்லை."

"அதை ஏன் திருப்பித் திருப்பிக் கூறிப் புண்படுத்துகிறாய்? விஷப்பரீட்சை பண்ணி மோசம் போய்விட்டேன். 'இவர் ஊதாரிச் செலவு பண்ணுகிறார். ஒரு காலத்தில் இவர் திண்டாடும்படி நேரும்' என்பதை முன்பே நான் எண்ணினேன். பின்பு அப்படி ஒரு காலம் வந்ததென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். அதற்கு என்னடா வழியென்று பார்த்தேன். 'இருபதினாயிரம் ரூபாய் இவரிடம் ஏதாவது சாக்குச் சொல்லிப் பெற்றுக்கொண்டால் பின்பு உதவிசெய்யலாம்' என்று எண்ணினேன். நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைத்துவிட்டது. அவர் ஒரே முரடராக இருந்தார். நானும் வேலைக்கு வந்தேன். ஊரிலிருந்து உங்களைப்பற்றி ஒன்றும் சமாசாரம் தெரியவில்லை. ஆனாலும் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இந்த நிலைக்கு வருவாரென்று நான் எண்ணவில்லை. ஊருக்குப் போய் இறங்கினேன். என் தகப்பனார்—முன்பு ஒரு வரிகூட எழுதாதவர்—சாவகாசமாக உங்கள் சரித்திரத்தைச் சொன்னார். 'நாம் நினைத்ததெல்லாம் வீணாகிவிட்டதே! முழுவதும் போவதற்குமுன் போய் ஏதாவது செய்யலாமா வென்று பார்க்கலாம்' என எண்ணி ஓடிவந்தேன். என்னுடைய வள்ளியை உயிரோடே பார்க்கும் மட்டாவது என் அதிருஷ்டம் இருந்ததே!"

திருவேங்கட முதலியாரிடமிருந்து கல்யாணத்தில் பெற்றுக்கொள்வதைப் பின்பு சமயத்தில் உதவலா மென்று பொன்னம்பலம் எண்ணிய எண்ணமே இவ்வளவுக்கும் காரணமாயிற்று. இப்பொழுதுதான் என்ன? விசாகபட்டணத்தில் முதலியார் பொன்னம்பலம் கொடுத்த ஐயாயிர ரூபாயை முதலாக வைத்து ஆரம்பித்த அச்சுநிலயம் அவருடைய அஸஹாய சூரத்தனத்தால் நல்லநிலைக்கு வந்திருக்கிறது. அதற்கும் பொன்னம்பலந்தானே காரணம்? அவனுடைய விஷப்பரீட்சை எவ்வளவோ ஸங்கடத்தை உண்டாக்கினாலும் அவனுடைய உண்மைக் காதலையும் நிரூபித்து விட்டது.

கிழவியின் நிழல்

வெயில்; படை பதைக்கும் வெயில். அந்தவெயிலில் கொத்தர்களும், கல் தச்சர்களும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு வேலையிலே கண். வெயிலின் வெம்மையை அவர்கள் அவ்வளவாக உணரவில்லை. ஆயிரக்கணக்கான கூலியாட்கள் அங்கே வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். நூற்றுக்கணக்கான சிற்பியர் தங்கள் கலைத்திறனைக் காட்டினர். சிவபாதசேகரன், சோழ சக்கரவர்த்தி, இராஜராஜ சோழன் நெடுநாட்களாக எண்ணி எண்ணிச் சங்கற்பம் செய்துகொண்ட காரியம்; ஒரு பிரும்மாண்டமான ஆலயத்தைத் தஞ்சைமாநகரில் நிருமிக்கவேண்டுமென்று ஆர்வத்தோடு தொடங்கிய முயற்சி அது.

சோழ நாட்டிலுள்ள சிறந்த சிற்பிகளும் பிற நாட்டிலிருந்து வந்த சிற்பிகளும் அந்தப் பெரிய கோயிலின் நிருமாணத்திலே ஈடுபட்டிருந்தனர். சக்கரவர்த்தி நர்மதா நதியிலிருந்து பிரும்மாண்டமான பாணலிங்கத்தைக் கொணர்ந்து ஜலவாஸம் செய்வித்திருந்தான். தஞ்சைக்கு மூன்று மைல் தூரத்திலிருந்து அந்த ஆலய விமானத்திற்குச் சாரம் கட்டியிருந்தார்கள். அந்த இடத்துக்குச் சாரப்பள்ளமென்னும் பெயர் இப்பொழுதும் வழங்குகிறது.

நாளுக்கு நாள் ஆலயம் உருப்பெற்று வந்தது. அதைக் கண்ட இராஜராஜன் உள்ளம் பூரித்தான்.

ஆலய விமானத்தைச் சாத்தியமானால் வானளாவ நிருமித்து விடவேண்டுமென்பது அவன் ஆவல். அவன் மனம் அப்படி ஒரு கோபுரத்தைக் கற்பனை செய்து பார்த்தது. அதன்படியே செய்வதென்பது மனிதனால் ஸாத்தியமா? மனம் கற்பனைசெய்யும் வண்ணமே கை செய்துவிட்டால் அப்பால் தேவலோகமென்று ஒன்று இருக்கவே நியாயமில்லை. அது

பூலோகத்துக்குத் தாழ்ந்து பணிந்து வாழவேண்டியது தான். கடவுள் அப்படி அமைக்கவில்லை. மனிதனை நினைக்கப் பண்ணினார். நினைக்கும்படியெல்லாம் செய்ய அவனுக்குச் சக்தி கொடுக்கவில்லை.

தன்னுடைய ஆவல் முழுவதும் நிறைவேறாவிடினும் அதிற் சிறிதளவாவது நிறைவேற்ற முயலவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டான் அரசன். சிற்பிகள் ஆலய விமானத்தை நிருமிக்கத் தொடங்கினர். அடிப்பீடத்திலே அவ்விமானத்தின் உயரத்திற்கு ஏற்ற பரப்பை அமைத்தார்கள். இராஜராஜனுடைய புகழ்போல, தமிழ் நாட்டுக் கலைச் செல்வத்தின் எழுச்சி போல, கோபுரம் வானை நோக்கி நிமிரத் தொடங்கியது.

விமானத்தின் மேல் வெயிலில கருமமே கண்ணாக வேலை செய்துவந்த சிற்பியர்கள் சோழ சக்கரவர்த்தியின் அன்புக்குப் பாத்திரரானார்கள். உணவு முதலிய சௌகரியங்களிற் சிறிதும் குறைவின்றி அவன் ஏற்பாடு செய்திருந்தான். கலைஞர்களின் பெருமையை அவன் நன்கு உணர்ந்தவன். அந்த வெயிலில் அவர்களுக்குத் தாகம் உண்டாகுமானால் யாரேனும் சிறுவர் வந்து நீர்கொடுப்பான். அது மிகவும் இனிமையாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் இருக்கும். குளத்திலிருந்து எடுத்து வந்த நீரானால் அவ்வளவு தண்மை இராது. சிற்பிகள் அந்தத் தண்ணீர் அவ்வளவு குளிர்ச்சியாகவும், விளாமிச்சை வேரின் மணமுடையதாகவும் இருப்பதை உணர்ந்து, "இது எங்கேயிருந்து வருகிறது?" என்று விசாரிக்கத் தொடங்கினர்.

ஒரு கிழவியின் கைங்கரியம் அது. "மகாராஜா எவ்வளவோ அன்பாக இந்தக் கோயிலைக் கட்டுகிறார். இவர்களெல்லாம் மிகவும் சிரத்தையாக வேலை செய்கிறார்கள். நாமும் இந்தக் கைங்கரியத்திலே கலந்துகொள்ள வேண்டும்' என்று எண்ணினாள் அவள். 'நம்மால் இயன்றது இதுதான்' என்று நினைத்துத் தினந்தோறும் விடியற்காலையிலே எழுந்து பெரிய மிடாக்கள் நிறையத் தண்ணீரை நிரப்பி விளாமிச்சை வேர் முதலியன போட்டு வைத்திருப்பாள்.

வேலைக்காரர்கள் அங்கே வந்து தாகம் தீர்த்துக் கொள்ளுவார்கள். விமான வேலையில் ஈடுபட்டவர் களுக்குச் சிற்றுண்டிகள் கொண்டு போய்க் கொடுப் பார்கள்.

"இவ்வளவு சிரத்தையாக நமக்குத் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் தரும் இந்தக் கிழவி யார்?" என்று சிற்பிகள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அவளை வந்து பார்த்துச் சென்றார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் வேலை முடிந்தவுடன் அந்தப் பாட்டியிடம் வந்து பேசி விட்டுச் செல்வார்கள். அவளும் மிக்க அன்போடு அவர்களுக்கு ஏதேனும் சிற்றுண்டி தருவாள்.

இவ்வாறு பாட்டியின்பால் ஈடுபட்டவர்களுள் சிற்பியர் தலைவனும் ஒருவன். விமான வேலை நிறை வேறும் தறுவாயில் இருந்தது. அப்போது அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. இந்த ஆலய நிர்மாணத்திலே உண்டாகும் புண்ணியத்தில் ஒரு பங்கு இந்தக் கிழவிக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கவேண்டுமென்று அவன் எண்ணினான்.

"பாட்டீ, நாளையோடு விமான வேலை முடிந்து விடும். மேலே கும்பம் வைக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி. இவ்வளவுநாள் நீ மிகவும் சிரமப்பட்டு எங்க ளுடைய தாகத்தைத் தீர்த்து வைத்தாய். உனக்கு அதனால் எவ்வளவோ புண்ணியம். உன்னுடைய பொருளாக இந்த ஆலயத்தில் என்றென்றும் நிலைத் திருக்கும் ஒன்றை வைக்கவேண்டுமென்பது என் ஆசை. ஏதாவது கொடு" என்றான் சிற்பியர் தலைவன்.

"நான் என்ன பெரிய காரியம் செய்துவிட்டேன்! குளத்து ஜலத்தைக் குடியென்று சொன்னேன். அவ்வளவுதானே! நீங்களெல்லாம் எவ்வளவோ புண்ணியவான்கள். இந்த உலகம் உங்களைப் பாராட் டிப் புகழும். மகாராஜாவின் கீர்த்தி உலகம் உள்ள ளவும் நிற்கும்" என்றாள் பாட்டி.

சிற்பியர் தலைவன் பாட்டியை லேசில் விடவில்லை. ஏதாவது கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினான். "என்னிடம் தங்கம் வெள்ளியா இருக்கின்றன? இந்த வாசலிலே படியாக இருக்

கிறதே, இந்தக் கல்தான் சிறிது உபயோகமாக உள்ளது. இதை வைத்துக்கொண்டு நீ என்ன செய்வாய்!'' என்று அந்தக் கிழவி கூறினாள்.

''இதுவே போதும்; உன்னுடைய புண்ணியம் நிலைகொள்வதற்கு இதுவே அடையாளக் கல்லாக இருக்கும்'' என்று சொல்லிவிட்டு அவன் ஓர் ஆளைக் கொண்டு அந்தக் கல்லைப் பேர்த்து எடுத்துச் சென்றான்.

* * *

வானளாவ நிமிர்ந்து நின்றது கோபுரம். இராஜ ராஜன் வணங்காமுடி வீரன். அவன்கூடக் கழுத்து வலிக்க நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவனுக்கு உண்டான உவகைக்கு அளவேது? தன்னுடைய வாழ்விலே முக்கியமானதொரு காரியத்தை ஸாதித்துக்கொண்டவன் ஆனான். விமானத்தின் சிகரத்திலே கலசம் பதிக்கப்பெற்றது. ஆலயத்திலே மூர்த்திகளின் பிரதிஷ்டை வெகு விமரிசையாக நிகழ்ந்தது. சோழ நாட்டுக் கலைச் செல்வத்தின் கூம்பு, இராஜராஜ சோழனின் அன்புச்சிகரம், இராஜராஜேசுவரமென்னும் அத்திருக்கோயிலின் விமானம் தேவலோகத்தை எட்டிப் பிடிக்கவில்லையே யொழிய அது மனிதனுடைய செயற்கையின் உயரத்தை எட்டிப் பிடித்தது. பிருகதீசுவரருக்கு ஏற்ற பெரிய விமானமாக அது அமைந்தது.

கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. இராஜராஜனுடைய பட்டாபிஷேகங்கூட அவ்வளவு சிறப்பாக நடைபெறவில்லை. அவன் முடிபுனைந்தது சோழ அரசின் உரிமையைப் பெற்றதற்கு மாத்திரம் அடையாளம். அதன்பின் அவன் பெற்ற வெற்றி, அவன் உள்ளத்துள் வளர்ந்துவந்த சிவபக்தி, அவனுக்குக் கலைகளின்பால் இருந்த பேரன்பு இவ்வளவுக்கும் அடையாளமாக ஓங்கிநிற்கும் அத்திருக்கோயிலின் கும்பாபிஷேகம், சோழசக்கரவர்த்தியின் வெற்றிப் பிரதாபத்தையும் பக்தியையும் புகழையும் உலகம்

அங்கீகரிக்கும் திருவிழாவாக அமைந்தது. ஜன சமுத்திரத்தின் இடையிலே அந்தக் கோபுரம் ஒரு கப்பலின் கூம்புபோல நின்றது.

இராஜராஜன் அன்று ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி யிருந்தான். இறைவன் தான் எண்ணியதை நிறை வேற்றியருளினான் என்ற கர்வம் அவன் நெஞ்சி னுள்ளே ரீங்காரம் செய்தது. 'நாம் கிருதார்த்த மடைந்தோம்' என்ற திருப்தியோடு நில்லாமல், 'நாம் நம் ஆற்றலால் இதை ஸாதித்தோம்' என்ற அகங் காரமும் அந்த அன்புள்ளத்திலே தலைகாட்டியது.

இரவிலே அவன் பள்ளிக்கட்டிலிலே படுத்தான். உறக்கம் வருமா? உள்ளம் ஆனந்த அலை மோதிக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கொந்தளிப் பிலே சிறிது அமைதி ஏற்பட்டது. கொஞ்சம் கண் அயர்ந்தான்.

* * *

"பிரபோ! இந்த ஏழையின் ஸங்கற்பத்தை நிறைவேற்றிய திருவருளை நான் பன்னிப் பன்னிப் பாராட்டுவதையன்றி வேறு என் செய்யவல்லேன்!" என்று மனமுருகக் கண்ணீர் வழிய இராஜராஜன் கூறினான்.

அவன் எதிரிலே சைவத் திருவேடம் பூண்டு பிருகதீசுவரர் நின்றார். "நீ செய்ததெல்லாம் நல்லதே. உன்னுடைய அன்பினால் நிருமிக்கப்பட்ட ஆலயத் திலே ஒரு கிழவியின் நிழலிலே நாம் சுகமாக இருக் கிறோம்." இதுதான் அவர் பேசிய திருவார்த்தை. அப்பால் அவர் மறைந்துவிட்டார்.

அரசன் திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தான். அவன் மேனி முழுதும் மயிர்க்கூச்செறிந்தது. வேர்வை துளித்தது. 'இறைவன் கனவில் எழுந்தருளினான். நம் ஆலயத்திற் குடிகொண்டான். இது நான் பெற்ற பாக்கியம்!' என்று அவன் குதூகலித்தான். ஆனால் அந்தக் குதூகலம் முழுசாக இல்லை; அதிலே ஒரு குறை இருந்தது: 'கிழவியின் நிழலிலே இருப்பதாகப் பரமேசுவரன் வாய் மலர்ந்தானே; அது என்ன?'

என்று யோசிக்கலானான். 'நாம் நிருமித்த ஆலயத்தில் கிழவியின் நிழல் எங்கே இருக்கிறது? கிழவியின் நிழலென்றால் என்ன? கிழவி யார்? அவள் எங்கே இருக்கிறாள்?' என்ற கேள்விகள் அவன் உள்ளத்தே எழுந்தன. 'அவள் யார்?' என்று பல தடவை வினவிக் கொண்டான். யார் சொல்வார்கள்?

அரசன் கண்ட கனவு மந்திரிகளுக்குத் தெரிந்தது. அவர்கள் விசாரிக்கத் தொடங்கினார்கள். அரசனுக்கு இருந்த உத்ஸாகம் திடீரென்று தடைப்பட்டு நின்றது. "இறைவன் திருவுள்ளத்திலே இருக்கும் அந்த முதிய புண்ணியவதி யார்? யார்?" என்று அரசன் உசாவிக் கொண்டே இருந்தான்.

சிற்பியர் தலைவனுக்குத்தான் ரகசியம் தெரியும். அரசன் பெருங் கவலைக்கு உள்ளாகியிருப்பதை உணர்ந்த அவன் அரசனை அணுகினான். விஷயத்தை வெளியிட அவன் மனம் துணியவில்லை. தான் செய்த காரியம் நன்றியறிவுக்கு அடையாளமாக இருப்பினும் அரசன் அதைப் பெருங் குற்றமாக எண்ணிவிடுவாரோ வென்று அவன் நடுங்கினான். பிறகு ஒருவாறு துணிந்து கூறத் தொடங்கினான்:

"மகாராஜா, நாங்கள் விமான வேலை செய்த காலத்தில் எங்களுக்கு மிகவும் குளிர்ந்த தண்ணீர் தந்து எங்கள் தாகத்தை ஒரு கிழவி போக்கினாள். அவளுக்குக் கைம்மாறாக எங்களால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை. அவளுடைய பொருள் ஒன்றை இந்த ஆலயத்திலே சேர்த்துவிடவேண்டுமென்று எண்ணி அவளைக் கேட்டேன். அவள் தன் வீட்டுவாயிலில் இருந்த படிக்கல்லைத் தந்தாள். விமானம் நிறைவேறும் தருணத்தில் இருந்தமையின் விமானத்தின் உச்சிக் கல்லாக அதை வைத்தேன். அது அங்கே நன்றாகப் பொருந்திவிட்டது" என்று அவன் கூறி முடிப்பதற்குமுன் அரசன், "ஹா! ஹா!" என்று விம்மிதனானான். அவன் கண்ணில் நீர் துளித்தது. சிறிது நேரம் அவன் தன்னையே மறந்திருந்தான். அவனுடைய கர்வம் பங்கப்பட்டு விட்டது. அவ்வளவு

முயன்று செய்தும், அவன் நிருமித்த ஆலயத்திலே இறைவன் இருந்தும், பயனை நினையாமல் அன்பு செய்த கிழவியே இறைவனுக்கு நிழல் தரும் பாக்கியத்தைப் பெற்றுள்.

"அப்படியா! உங்களுக்கு நீரும், பகவானுக்கு நிழலும் தந்த அந்தப் புண்ணியவதியை நான் தரிசிக்க வேண்டும்" என்றான் அரசன்.

கிழவி வந்தாள். "தாயே, உன் பெருமையே பெருமை. எங்கள் மனத்திலே இறைவன் இருக்கிறான். அவன் திருவுள்ளத்திலே நீ இருக்கிறாய். உன் அன்பின் நிழலிலே அவன் வசிக்கிறான். நான் நிருமித்தேனென்று இறுமாந்திருக்கும் அந்தப் பெரிய கோயிலிலே, எனது அகங்காரத்தின் வெம்மையே சூழ்ந்திருக்கிறது. அதனிடையில் உன்னுடைய தன்னலமற்ற உபகாரத்தின் அடையாளமான கல்லின் நிழலிலே, உன்னுடைய அவ்யாஜமான பிரேமைக் குடையின் கீழ் என் குலதெய்வம், சோழகுல மூர்த்தி விசுவமே தன்னுடைய உருவமான பிருகதீசுவரன் உள்ளமகிழ்ந்து கோயில் கொண்டிருக்கிறான். நீ வாழ்க!" மன்னன் இவ்வாறு தன் உள்ளத்தைத் திறந்துவிட்டான். யாவரும் பிரமித்துப் போயினர்

* * *

கிழவி பழைய கிழவியாக இருக்கவில்லை. அவள் அரச குடும்பத்துள் ஒருத்தியைப்போல வாழலானுள்.

ஆறுமாத நட்பு

"எப்படிப் பாடுகிறார் பார்த்தீர்களா? ரவை எவ்வளவு அநாயாஸமாக உதிருகின்றது!" என்றார் அவர்.

"ஆமாம், நன்றாகத்தான் பாடுகிறார்; ஆனாலும் பாவம் மட்டு" என்றேன் நான்.

"என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? ஒரு ராகத்தை எத்தனை நாழி பாடுகிறார்? ஒரு பல்லவியில் எவ்வளவு ஸங்கதி போடுகிறார்?"

"அதெல்லாம் சரிதான். காதுக்குமட்டும் சில இடங்களில் குளிர்ச்சியாக விழவில்லை."

இப்படியாக எங்களுடைய சிநேகம் கிருஷ்ணகான ஸபையில் ஆரம்பமாயிற்று. 'கல்யாணக் கோர்ட்' திறக்கும் உத்தராயணம் அன்றைக்குத்தான் ஆரம்பம்; பொங்கற் புதுநாள். ஸ்ரீநிவாஸையருக்கு ஸங்கீத விமர்சனத் திறன் அவ்வளவு போதாதென்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். ஆனாலும் ஸங்கீதம் தெரிந்தவர்போலவும் மகா ரஸிகர் போலவும் காட்டிக் கொள்வார்.

எங்களுடைய பழக்கம், உத்தராயணத்தில் சூரியனுடைய உஷ்ணம் வரவர ஏறுகிறதுபோல ஏறியது. அடிக்கடி ஸங்கீத ஸபையிலும் பிராட்வேயிலும் கடற்கரையிலும் கோயிலிலும் நாங்கள் சந்தித்து வந்தோம்.

இவ்வாறு பழகிவந்ததனால் அவரைப்பற்றி நானும் என்னைப்பற்றி அவரும் தெரிந்துகொண்டோம். 'ஸர்வே ஆபீஸில் 150 ரூபாய் சம்பளத்தில் அவர் இருக்கிறார். மட்டுக்குடித்தனமாக இருந்து ஏதோ இரண்டு காசு சேர்த்து இப்பொழுது பெரிய குடித்தனம் நடத்துகிறார். பெரியபெரிய மனுஷ்யர்களெல்லாம் அவருக்குப் பழக்கம். அவருக்கு 13 வயசுக்குமேலே 14 வயசுக்குள்ளே ஒரு பெண் இருக்கிறாள். அவள் ஸங்கீதங்கூடக் கற்றுக் கொள்கிறாள். அவர் அப்பட்டமான வடதேசத்து வடமர். கோத்திரம் கௌசிக கோத்திரம்'—இவ்வளவு விஷயங்கள் நான் அவரிடமிருந்து சேகரித்தவை. இவைகளிற் பெரும்பாலானவை நான் வேண்டாமலே அவராகத் தெரிவித்துக்கொண்டவை.

ஸ்ரீநிவாஸையர் பலவிதமாகக் குறுக்குக் கேள்விகள் போட்டு என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொண்ட விஷயங்கள் பல உண்டு. அவைகளில் முக்கியமானவை வருமாறு:

'நான் ஹாம்டன் கம்பெனியில் மானேஜர். எனக்கு ரூ. 200 சம்பளம். என்னுடைய 20 வயசுப்பிள்ளை சுந்த

ரேசன் பி. ஏ., பரீக்ஷையில் தேர்ச்சி பெற்றுவிட்டுச் சும்மா இருக்கிறான். அநேகமாக அவனுக்கு எங்களுடைய கம்பெனியிலேயே வேலையாகிவிடும். நானும் வடமப் பிராமணன்; பாரத்வாஜ கோத்திரம்.'

ஒரு நாள் அவர் வற்புறுத்தி என்னைத் தம்முடைய வீட்டுக்கு வர வேண்டுமென்று தொந்தரவு பண்ணினார். நான் போயிருந்தேன். பிரமாதமாக உபசாரமெல்லாம் செய்தார். தம்முடைய பெண்ணைக் கூப்பிட்டு அன்று பாடச் சொன்னார்; அவளுக்கு அன்று விசேஷமாக அலங்காரம் செய்திருந்தார்கள்.

அவள் பாடினாள்.

"எப்படியிருக்கிறது பாட்டு?" என்று என்னைக் கேட்டார்.

"தேவலை" என்று சொன்னேன்.

"என்ன, ஸார், பண்ணுகிறது? நல்ல பாட்டு வாத்தியார் கிடைப்பதில்லை. இருக்கிறவர்களைக் கொண்டு சரிப் படுத்தவேண்டியிருக்கிறது. இந்தக் குட்டிக்கு ஸங்கீதமென்றால் பைத்தியம். ஸதா பாட்டுத்தான்."

அப்படி ஸங்கீதப்பித்துடையவளாக அந்தப் பெண் எனக்குத் தோற்றவில்லை. யாரோ மூன்றாந் தரத்துப் பாட்டுவாத்தியாரோ அல்லது வீட்டிலுள்ள பெண்களோ சொல்லிக் கொடுத்திருக்கவேண்டும். அபஸ்வரங்கள் அபரிமிதமாக அவள் பாடும்போது இருந்தன. ஆனாலும் அதை ஸ்பஷ்டமாக நான் சொல்லலாமா?

"ஒன்று உங்களைக் கேட்கலாமென்று இருந்தேன்: உங்களுக்கு ஸங்கீதத்தில் அதிக விருப்பம் இருக்கிறதே. உங்கள் வீட்டில் எல்லோருக்கும் அப்படித்தானோ?"

"ஆமாம்; என்னுடைய பையன் எல்லா ஸங்கீத ஸபைகளிலும் அங்கத்தினனாக இருக்கிறான்."

"அப்படிச் சொல்லுங்கள். ஆமாம். இந்தக் காலத்தில் காலேஜ் பிள்ளைகள் ஸங்கீதப் போட்டிகளில் பரிசு பெறுகிறார்கள். சிலபேர்கள் வித்துவான்களைக்காட்டிலும் அருமையாகப் பாடுகிறார்கள்."

"உங்கள் பெண்ணுக்கு யார் பாட்டுச் சொல்லித் தந்தார்?"

"ஆம்! என்னவோ சொல்லித் தந்தான். எங்கள் ஊர் நட்டுவன் ஒருத்தன் இங்கே கொஞ்சகாலம் வந்திருந்தான். அவனைச் சொல்லித் தரச் சொன்னேன். உங்களுக்கு யாராவது நல்ல வாத்தியாராகத் தெரிந்தால் சொல்லுங்களேன்."

"அப்படியே செய்கிறேன்."

எனக்குச் சில ஸங்கீத வித்துவான்களின் பழக்கம் இருந்தது. அவர்களில் ஸங்கீத 'ட்யூஷன்' சொல்லிக் கொடுத்து ஜீவனம் செய்யும் ஒருவரை ஸ்ரீநிவாஸையர் வீட்டுக்கு அனுப்பினேன். மறுமுறை சந்தித்த போது ஸ்ரீநிவாஸையர் என்னை மிகவும் பாராட்டினார்.

"என்ன இருந்தாலும் தெரிந்தவர்களைக்கொண்டு ஒரு காரியம் பண்ணினால் அதன் ஸிலாக்கியமே வேறு தான்" என்றார் அவர்.

"எதை நினைத்துக்கொண்டு இதைச் சொல்கிறீர்கள்?" என்று நான் கேட்டேன்.

"இத்தனை வருஷகாலமாக ஒரு ஸங்கீத வாத்தியாருக்காக நான் பட்ட சிரமம் கணக்குவழக்கில்லை. வெறும் டம்பாசாரிகளாக இருக்கிறார்கள்; சரக்கு இருப்பதில்லை. சரக்கு இருந்தால் நடவடிக்கையிலே கோணல். பாருங்கள்: பக்கத்து வீட்டுப்பெண் ஒருத்திக்கு ஒரு ஸங்கீத வித்துவான் பாட்டுச் சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தான். என்னவோ பொடி போட்டு மயக்கி அந்தப் பெண்ணைச் சினிமாவில் சேர்ந்து கொள்ளும்படி பண்ணி விட்டான். யாரையும் நம்ப முடியவில்லை. இந்தச் சங்கடம் உங்களால் நிவர்த்தியாயிற்று."

அவர் மேலும் உரைத்த புகழ்மாலைகளுக்கு அளவேயில்லை.

மற்றொரு நாள் ஸ்ரீநிவாஸையரைக் கடற்கரையிலே சந்தித்தேன்.

"நம்ம குட்டிக்கு இந்தத் தடவை கல்யாணம் செய்து விடலாமென்று யோசனை. உங்கள் பிள்ளை ஜாதகத்தைத் தாருங்கள்; பார்க்கலாம்" என்றார். இவ்வளவு நாள் என்னிடம் ஆதரவு காட்டிப் பேசியதற்கு காரணமும் அவர் கருத்தும் முன்பே நான் ஊகித்திருந்தேன்; இப்பொழுது அவை நிச்சயமாகத் தெரிந்தன.

"அதற்கென்ன, பார்க்கலாம்" என்று சொன்னேன்.

நான் அனுப்பிய ஸங்கீத வித்துவானுக்கு மாதம் முதல்தேதியிலேயே சம்பளம் வந்துவிடும். அந்த வித்துவானிடம் அவர் சிஷ்யையைப்பற்றி விசாரித்தேன்.

"என்னவோ கடனுக்குச் சொல்லித் தருகிறேன். மாதம் மாதம் தவறாமல் சம்பளம் வந்துவிடுகிறது. காபி, டிபன் முதலிய உபசாரங்களுக்குக் குறைவில்லை" என்றார் அவர்.

நான் என் குமாரனது ஜாதகத்தை அனுப்பவேயில்லை. ஸ்ரீநிவாஸையர் கண்ணில் படாமலே இருந்து வந்தேன். அவர் பாட்டு வாத்தியாரை விசாரித்துப் பார்த்தார். "அவருக்கு எவ்வளவோ வேலை" என்று வாத்தியார் சொல்லிவிட்டார்.

சித்திரை மாதம் முடிவடைந்தது. வைகாசி மாதம் ஆரம்பமாயிற்று. ஸ்ரீநிவாஸையர் அடிக்கடி எங்கள் வீட்டிற்கே வரலானார். ஜாதகம் கொடுக்கும்படி கேட்பார். நான் ஏதாவது சாக்குச் சொல்லிவிடுவேன். கடைசியாய் அவருக்கு மனம் புளித்து விட்டது.

ஆனி மாதம் இரண்டாம் வாரம்; ஒரு நாள் பாட்டு வாத்தியார் சிறிது வருத்தத்தோடு வந்து நின்றார்.

"என்ன சமாசாரம்?" என்று நான் கேட்டேன்.

"'பாட்டுப் போதும்; நீங்கள் நாளைமுதல் நின்று கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டார் உங்கள் நண்பர்" என்றார்.

நான் சிறிது யோசித்தேன். "சரி; நான் ஒரு ஜாதகம் தருகிறேன். அதை நாளைக்கு அவரிடம் கொண்டு போய்க் கொடுத்துவிட்டு வாருங்கள்" என்று சொல்லி என் பிள்ளையின் ஜாதகத்தைக் கொடுத்தேன்.

மறுநாள் நான் எதிர்பார்த்தபடியே வாத்தியார் மிகவும் குதூகலத்தோடு வந்தார்; "நீங்கள் ஏதோ மந்திரம் பண்ணியிருக்கிறீர்கள்! நான் கொடுத்த ஜாதகத்தை அவர் பார்த்தார். கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டார். அப்புறம் திடீரென்று என்னைப் பார்த்து, 'ராத்திரியெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தேன். இந்தக் காலத்துக் குழந்தைகளுக்கு எவ்வளவுக் கெவ்வளவு பாட்டுச் சொல்லிக் கொடுக்கிறோமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நல்லதென்று தோன்றியது. வீட்டிலும் அப்படித்தான் அபிப்பிராயப் பட்டார்கள். ஆகையால் பழையபடியே நீங்கள் வாருங்கள். இந்த இரண்டு நாளும் பாடம் இல்லாமற் போனாலும் பரவாயில்லை. குட்டிக்கு லீவு விட்டதுபோல் ஆயிற்று' என்று சொன்னார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது" என்றார்.

மறுபடி வாத்தியார் தம் சிஷ்யைக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கத் தொடங்கினார். இரண்டுநாள் கழித்து ஸ்ரீநிவாஸையர் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தார். "முதல்தரமான பொருத்தம். இதைக்காட்டிலும் வேறு ஜோடியே இணையாதென்று ஜோஸ்யர் சொல்லி விட்டார்" என்றார். அவர் தெளிவாகப் பேசாவிட்டாலும் எனக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது.

நானும், "பார்க்கிறேன்" என்று சுருக்கமாக விடை கூறி அவரை அனுப்பினேன். என் குமாரனுக்கு வேறு ஓர் இடத்தில் விவாகத்திற்கு ஏற்பாடு ஆகிக்கொண்டிருந்தது.

ஆனி மாதம் கடைசிவாரம் ஸ்ரீநிவாஸையர் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தார். அப்பொழுதுதான் என் பிள்ளைக்குப் பெண் கொடுப்பதாக ஏற்பாடுகளெல்லாம் ஆகி முகூர்த்தம் எப்போது வைத்துக் கொள்ளலாமென்று கேட்பதற்கு, ஸம்பந்தியாக வரப்போகிறவரும் வந்தார். அச்சமயம் ஸ்ரீநிவாஸையர், "என்ன, பார்த்தீர்களா?" என்று உத்ஸாகத்தோடு கேட்டுக்கொண்டே வந்தார்.

"உட்காருங்கள். இவர்களைத் தெரியுமோ? இவர்கள் எனக்கு ஸம்பந்தியாக வரப்போகிறவர்கள். முகூர்த்தம்

வைப்பதற்காக வந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் வந்து விவாகத்தை நடத்திக் கொடுக்கவேண்டும்'' என்று ஸ்ரீநிவாஸையரைப் பார்த்துக் கூறினேன். மேலே பேச்சை வளர்த்தாமல் இருக்க வேறுவழி இல்லை.

“இவர்கள் ஸர்வே ஆபீஸில் பெரிய வேலையில் இருக்கிறார்கள். உத்தமமான குணம். ஸங்கீதத்தில் மகா ரஸிகர்கள்'' என்று ஸம்பந்தியாகப் போகிறவருக்கு நண்பரைப் பழக்கம் செய்துவைத்தேன்.

ஸ்ரீநிவாஸையர் முகத்தை அப்போது பார்க்க வேண்டுமே!

மறுநாள் முதல் பாட்டு வாத்தியார் நிறுத்தப் பட்டார்.

* * *

அன்று ஆடிமாதம் முதல் தேதி; தக்ஷிணாயனம் ஆரம்பம். கிருஷ்ணகான ஸபைக்குப் போயிருந்தேன். ஸ்ரீநிவாஸையர் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தார். “ஏன் எங்கள் வீட்டுக் கல்யாணத்துக்கு வரவில்லை?'' என்று கேட்கலாமென்று அவரை அணுகினேன். அவர் என்னைக் கண்டவுடன் பேசாமல் எழுந்து நெடுந்தூரத்தில் உள்ள ஓர் ஆசனத்திற் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

உத்தராயண ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட எங்கள் நட்பு தக்ஷிணாயன ஆரம்பத்தில் அறுந்துபோயிற்று.

தோட்டக்காரன்

ராமசாமி முதலியார் தம்முடைய உத்தியோக காலத்தில் சம்பாதித்த பணமெல்லாம் இப்பொழுது இருந்த இடம் தெரியவில்லை. அவர் தம்முடைய வாழ்க்கையில் மிகவும் அருமையாகப் போற்றிவந்த பங்களாவைக்கூட அவர் குமாரர் விற்றுவிடத் துணிந்துவிட்டார். தம்முடைய கிராமமாகிய செந்தாரப்பட்டிக்கே போய் இருக்கிற நிலங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு காலங் கழிக்கலாம் என்று எண்ணி, கண்ணப்ப முதலியார் தம் தந்தையார் அருமையாகப் பாடுபட்டு அழகாகக் கட்டிய பங்களாவை விற்க ஏற்பாடு செய்தார்.

பங்களாவென்றால் அது சாமானியமானதா? ராமசாமி முதலியார் கடைந்தெடுத்த பேர்வழி. சுகமாக இருக்கவேண்டுமென்பது அவருடைய கொள்கை. கடன் வாங்கியாவது தம் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதுதான் புருஷலக்ஷண மென்பது அவர் கருத்து. மொஹிதீன் மரக்காயர் கம்பெனியில் அவர் மானேஜர் வேலை பார்த்தார். கட்டட வேலைக்காரர்களையும், எஞ்சினீர்களையும், கண்ட்ராக்டர்களையும் அவர் நன்றாக அறிவார். பொறுக்கி எடுத்த உறுதியான சாமான்களால் அவர் தம்முடைய பங்களாவைக் கட்டினார். அதன் அமைப்பு மிகச்சிறந்தது. ஒருமைல் சுற்றளவுள்ள இடம் வாய்த்திருக்கும்போது அவருடைய மனோபாவத்துக்கு ஏற்றபடி மாளிகையை நிர்மாணிக்கப் பஞ்சம் இல்லையே. பணத்தையும் தாராளமாக வீசினார். பங்களாவின் கட்டடத்தைவிட அதைச் சுற்றி அமைந்த சோலையழகுதான் சிறந்ததாக இருந்தது. நவநவமான புஷ்பச்செடிகளும் மேல்நாட்டுக் 'குரோட்டன்ஸ்' வகைகளும் கண்ணுக்கு ரம்யத்தைத் தரும் கொடிவகைகளும் லதாக்கிருகங்களும் ஊற்றுக்களும் அந்த வனத்திற்கு அழகை அளித்தன. பங்களாவின் பின்புறத்தில்

மாதுளை, கொய்யா, ஒட்டுமாமரம் முதலிய பழமரங்களை வைத்து வளர்த்தார்.

அவருக்குத் தக்கபடி தோட்டக்காரன் அமைந்தான். குப்புசாமிக்குத் தோட்டவேலை நெடுநாட் பழக்கம். முதலியாருடைய தோட்டத்தில் இன்ன மூலையில் இன்ன செடி இருக்கிறதென்பது அவனுக்கு நிருடியாக இருந்தது. அவன் மனத்தில் அந்தச் சிங்காரவனத்தின் படம் சோலையோடு விளங்கியது. அவன் கூலிக்குமட்டும் வேலை செய்யவில்லை. அந்தச் செடிகளையும் மரங்களையும் கொடிகளையும் பார்ப்பதில் அவனுக்கு ஒரு தனி ஆனந்தம். "குப்புசாமி இல்லாவிட்டால் இந்த இடம் இப்படி அமையுமா?" என்று முதலியார் சில சமயங்களில் அவனைப் பாராட்டுவார்.

முதலியாரிடம் குப்புசாமி சொல்லும் யோசனை ஒன்றும் தவறாது. அவனுக்கு அந்தத் தோட்டத்தை விருத்தி பண்ணுவதில் எவ்வளவோ ஆவல்! ஊரிலுள்ள தோட்டக்காரர்களைச் சிநேகம் பிடித்து அங்கங்கே பங்களாக்களில் புதிது புதிதாக வரும் செடியையும் கொடியையும் பார்த்து எப்படியாவது ஒன்று சம்பாதித்துத் தன் தோட்டத்திலே கொண்டு வந்து வளர்ப்பான். தன் தோட்டமென்றே அவன் அதை நினைத்து வந்தான். அங்கேயுள்ள செடிகளில் ஒன்று யாராவது முதலியாரிடம் கேட்டால் அவர் தாக்ஷிண்யமில்லாமல், "எனக்குத் தெரியாது; குப்புசாமி கொடுத்தால் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லிவிடுவார்.

அந்தச் செடிகளில்தான் அவனுக்கு எத்தனை ஆசை! அவனுக்கு வயசு அறுபதுக்குமேல் ஆகிறது. அழகையும் வாஸனையையும் அனுபவிக்கும் காளைப் பருவத்தைத் தாண்டி எவ்வளவோ வருஷமாகிறது. ஆனாலும் அந்தப் பூக்களிலே அவனுக்குப் பாசம் அளவற்றதாக இருந்தது. இரண்டு நாளுக்குமுன் வைத்த பூங்கொடியில் ஒரு தளிர் விட்டிருந்தால் அவனுக்கு ஒரு மோஹரா கொடுத்தால் கூட அத்தனை சந்தோஷம் வராது; அப்படிச் சந்தோஷப் படுவான். அந்தத் தளிரை நாலு பக்கமும் சுற்றிச்

சுற்றிப் பார்ப்பான். மலடிக்கு மகன் பிறந்தால், குருடனுக்குக் கண் தெரிந்தால் - இப்படி அடுக்கிப் பாருங்கள் - எத்தனை மகிழ்ச்சியோ அத்தனை மகிழ்ச்சி அந்தப் பூங்கொடியில் முதற் பூவை அவன் கண்டு விட்டால் உண்டாகும். அதை உடனே முதலியாருக்குத் தெரிவிக்காவிட்டால் அவன் மண்டை வெடித்துப் போகும்.

அவன் குதூகலத்தோடு ஓடிவரும்போதே முதலியார் உண்மையை உணர்ந்து கொள்வார். "ஏண்டா குப்புசாமி; இன்றைக்கு ஏதோ புதுப் புஷ்பம் உண்டாயிருக்கிறதுபோல் இருக்கிறதே?" என்று புன்னகையோடு கேட்பார்.

"அதோ அந்த மூலையில் வைத்த சம்பங்கிக் கொடி பூத்திருக்கிறது, எசமான்" என்று சந்தோஷத்தோடு அவன் பதில் சொல்வான்.

குப்புசாமிக்கு வேலைநேரம் என்பது இல்லை. அவன் எப்பொழுதும் தோட்டத்தில்தான் இருப்பான். எப்பொழுதாவது வீட்டுக்குப் போவான். அவனுடைய மகள் வள்ளிக்குங்கூடத் தன் கையால் ஒரு பூவை ஓடித்துக்கொண்டுபோய்த் தரமாட்டான். புஷ்பங்களை அந்த அந்தச் செடிகளிலோ கொடிகளிலோ இருக்கும் போது பார்த்துக்கொண்டே இருப்பதுதான் அவனுக்கு ஆனந்தம். "ஏன் எசமான், பறவையின் சிறகை ஒடிப்பது போலப் பூவைக் கொத்தோடே ஒடித்து வைக்கிறதில் என்ன லாபம்? குழந்தையின் கையை ஒடித்தால் பாவமென்று சொல்கிறார்கள். மரம் செடி கொடிக்குக் கூட உசிர் இருக்கிறதாமே. அந்தக் கொடிகளிலும் செடிகளிலும் உள்ள பூவைப் பறிப்பது மட்டும் பாவமல்லவா?" என்று அவன் முதலியாரைக் கேட்பான். முதலியாருக்கு அது அசட்டுக்கேள்வியாகப் படும். அவன் குழந்தைக்கும் கொடிக்கும் வித்தியாசம் காணவில்லையென்பதை அவரால் பூர்ணமாக அறிய முடியவில்லை. "பூவைப் பறிக்கிறது குற்றமானால் பின் எதற்குத்தான் செடி கொடிகளை வளர்ப்பது?" என்று எதிர்க் கேள்வி போடுவார் முதலியார்.

"ஏன்? குழந்தையின் முகம் அழகாயிருக்கிற தென்றால் அதைக் கழுத்திலிருந்து திருகியா அழகு பார்க்கவேண்டும்? அந்தக் கழுத்தில் இருந்தபடியே பார்க்கிறதுதானே நல்லது? பூவையும் கொடியிலிருந்த படியே பார்க்கிறது எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கிறது."

மறுபடியும் குழந்தையும் கொடியும் குப்புசாமிக்கு ஒன்றாகத் தோற்றுவதை முதலியாரால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. "அப்படியானால் நாம் காய் கறி சாப்பிடுவது பாவம். கொடியில் இருந்தபடியே பார்த்து கொண்டிருந் தால் வயிறு நிரம்பிவிடும்!" என்று பரிகாசத்தொனி யோடு அவர் கூறுவார். குப்புசாமிக்கு அவர் சொன்னது புரிவதில்லை. 'அதில் நிசம் இருக்கிறதென்று தெரிகிறது. வயிறு நிரம்பவும் வேணும்; காய்கறிகளைப் பறிக்கவும் கூடாது'—இந்த முரண்பாட்டை அவனுக்குத் தெளிவாக்க முடியவில்லை. ஆனாலும் கொடியும் குழந்தையும் அவனுக்கு ஒன்றுதான்.

சேலத்திலிருந்து வருவித்து வைத்த ஒட்டு மாஞ் செடியை அவன் உயிர்போலக் காத்துவந்தான். அதற்கு என்ன என்ன உபசாரம் செய்யவேண்டுமோ அவ்வளவும் செய்தான். "இந்த மரம் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துத் தானே உதிரும்போது அந்தப் பழத்தைத் தின்னவேணும், எசமான்" என்று முதலியாரிடம் முன்பே விண்ணப் பித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு மற்றச் செடி கொடிகளில் இருந்த பிரியத்துக்கு எத்தனையோ மடங்கு அதிகமான பிரியம் அந்த ஒட்டுமாமரத்தினிடம் உண்டா யிற்று. அதிலிருந்து உதிர்ந்த இலை என்ன பெறும்? அதை எடுத்து மோந்து பார்ப்பான்! கண்ணில் ஒற்றிக் கொள் வான்! பழுப்பிலையை எசமானுக்குப் பல்தேய்க்கக் கொடுப் பான். அன்பு முற்றினால் அது பைத்தியமாகுமாம். குப்புசாமிக்கு அந்த மாமரத்தினிடம் பித்துத்தான் பிடித் திருந்தது.

குப்புசாமிக்குக் கல்யாணம் நடந்து நாற்பது வருஷங்களுக்குமேல் ஆகின்றன. அவனுக்குக் கல்யாணம் நடந்த அன்று உலக ஸ்வபாவத்துக்கேற்ப ஒரு சந்தோஷம் இருக்குமல்லவா? அவனுக்கும் அந்தச் சந்தோஷத்துக்குக்

குறைவில்லை. ஆனால் இன்றைக்கு அவனுக்கு உண்டான சந்தோஷம் என்றும் இருந்ததில்லை. வள்ளி பிறந்தபோது உண்டான மகிழ்ச்சி இந்தச் சந்தோஷத்தில் லக்ஷத்தில் ஒரு பங்குதான் என்று சொல்லவேண்டும். அத்தனை உத்ஸாகம், பூரிப்பு, மெய்ம்மறந்த ஆனந்தம்! கள்ளா குடித்து விட்டான்? இல்லை இல்லை. எத்தனை களியாட்டம்! முகத்தில் அவனுடைய ஹிருதயத்தி லுள்ள இன்பசாகரம் பொங்கி வழிகிறது! புதையலையா எடுத்து விட்டான்? ஒன்றும் இல்லை. அவன் வளர்த்த ஒட்டு மாஞ்செடி அன்று அரும்பியிருக்கிறது. அடாடா! என்ன உச்சஸ்தாயியில் அவன் கண்டம் இன்றைக்குப் பேசுகிறது! ஏதேது, அவனுக்கு இருந்த ஆனந்தம் அவ னுடைய மூளையையே கலக்கிவிட்டாலும் விடலாம்.

'இனிமேல் காய்க்கும்; பழுக்கும். பழுத்து விழுந்ததைத்தான் எசமானுக்குக் கொடுப்பேன். அப் பொழுதுதான் அதற்கு ருசி அதிகம்' என்று அவன் மனோ ராஜ்யம் பண்ணினான். அந்த மாம் பூவின் மணம் தென்றலில் வீச அச்செடியின் நிழலிலே தன்னுடைய மேல் துணியை விரித்து அவன் படுத்திருந்தான். அவனுக்கு அப்பொழுது இருந்த மனச்சாந்திக்கு எதை உபமானமாகக் கூறலாம்? பரம உபசாந்தநிலையில் பேரானந்தம் அனுபவிப்பதாக வேதாந்திகள் புஸ்தகத்திற் படித்ததை ஒப்பிக்கிறார்களே, அதைச் சொல்லலாமா? காதலர்களுடைய உள்ளம் பிரேமை என்னும் மின்சாரத் தால் இணைக்கப்பட்டு ஒன்றியகாலத்து உண்டாகும் இன்பத்தைச் சொல்லலாமா? எல்லாம் ஒருபடி மட்டந் தான்.

* * *

ஐயோ! மனிதனுக்குத்தான் எத்தனை ஆசாபங்கம். அவன் வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் மரண தேவன் எட்டிப் பார்க்கிற அதிசயத்தை எப்படி அறிய முடிகிறது? முதலியாரது இன்ப வாழ்க்கையில் மலேரியா ஜ்ரத் தூதனை முதலில் விட்டு மரண

தேவன் புகுந்துவிட்டான். அவர் இறந்தார். அவர் பிள்ளை கண்ணப்ப முதலியார், சொத்துக்குக் கணக்குப் பார்த்தார். "இனி, பட்டணத்தில் இருப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை" என்று துணிந்தார்.

குப்புசாமிக்கு அவன் எதிர்பார்த்த இன்பம் மலரும் பருவத்தில் இடிவிழுந்ததுபோல இருந்தது. முதலியார் போனதுகூட அவ்வளவு வருத்தமில்லை. அவர் பிள்ளை பங்களாவை விட்டுவிட்டு, தான் வளர்த்த உயிருக்கு உயிரான தோட்டத்தை விட்டு விட்டுப் போகப்போகிரு ரென்பதை அறிந்தபோது, அவன் ஹிருதயத்தில் ஓர் ஊசி தைத்தது. இந்தப் பங்களாவை யார் வாங்குவார்களோ! நம்மை வைத்துக்கொள்ள அவர்கள் சம்மதிப்பார்களோ! வேறு எந்தப் படுபாவியாவது வந்துவிடுவானோ!' என்று எண்ணி ஏங்கினான்; 'இந்தத் தோட்டத்தை விட்டால் என் உயிர் நில்லாது. கூலியில்லாமல் சும்மாவாவது வேலை செய்கிறேனென்று கேட்கிறேன். இல்லையானால் இந்த உலகத்தில் வாழ்வதற்கு நமக்கு வேறு என்ன இருக்கிறது?' என்று நினைந்து கலங்கினான்.

* * *

புண்ணியகோடி செட்டியார் அந்தப் பங்களாவை வாங்கிவிட்டார். யாரோ தமக்குத் தெரிந்த தோட்டக் காரனை வைத்துக்கொண்டார். குப்புசாமி தன் உயிர் போன்ற தோட்டத்தை அயலானிடம் ஒப்பிக்கும் நிலைமை வந்துவிட்டது; "தம்பி, நான் எப்போதாவது இங்கே வருவேன். என் கையால் வைத்த இந்தக் குழந்தை களைப் பார்க்கும்படி மட்டும் நீ சம்மதிக்கவேணும்" என்று அவன் கெஞ்சினான்; அவன் கண்களில். நீர்த் துளிகள் புறப்பட்டன; பேச முடியவில்லை; தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது.

வந்த தோட்டக்காரன் மகா முரடன். அவனுக்குப் பணத்திலே கண். 'இவனை இங்கே விட்டால் பழைய பழக்கத்தால் ஏதாவது செய்வான். எசமானிடம் சொல்லித் தான் வந்து புகுந்து கொள்வான்; நம்மைத்

தொலைத்துவிடுவான்' என்று அவன் எண்ணினான். "அதெல்லாம் முடியாது" என்று வெட்டொன்று துண்டு இரண்டாகப் பதில் சொல்லிவிட்டான்.

"உனக்கு உதவியாக நானும் ஏதாவது செய்கிறேன். எனக்குக் கூலி ஒன்றும் வேண்டாம். இவ்வளவு நாள் பழகிவிட்டுப் பிரிவதென்றால் கஷ்டமாக இருக்கிறது. என்னுடைய குழந்தையை விட்டுப் பிரிந்தால்கூட இவ்வளவு வருத்தம் உண்டாகாது" என்றான் குப்புசாமி.

"கிழட்டு மனிசன் நீ; நீ எனக்கு என்ன உதவி செய்யப்போகிறாய்? போ, போ! அதிகமாகச் சொன்னால் எசமானிடம் சொல்லுவேன். அப்புறம் கல்தாத்தான்" என்று நெஞ்சில் இரக்கம் இல்லாமல் ராக்ஷஸத்தனத்தோடு புதிய தோட்டக்காரன் பதில் சொன்னான்.

"ஐயோ தெய்வமே!" என்று அழுது கொண்டே குப்பன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

* * *

தினமும் ஒருமுறை அந்தப் பங்களாவின் வழியே குப்புசாமி போவான். அதற்கு எதிரில் நிற்பான். காற்றில் அசையும் கொடிகளையும் பார்ப்பான். ஒரே ஓட்டமாக உள்ளே ஓடவேண்டுமென்று தோன்றும். ஆனால் கதவைத் திறக்க அந்த ராக்ஷஸன் சம்மதிக்கமாட்டானே! அப்படியே கிழவன் நின்றுவிடுவான். அருமையாகப் பிறந்த குழந்தையைப் புதைத்துவிட்டு அவ்விடத்தருகே நின்று கண்ணீர்விடும் அன்புடைய தந்தையைப்போல அவன் விம்மி விம்மி அழுவான்.

எவ்வளவு நாள் அந்த மனிதனைக் கெஞ்சிப் பார்த்தான்! "ஒரு நாளாவது அந்த ஒட்டுமாமரத்தை வந்து பார்க்கவேணும். உன் மனம் இரங்காதா!" என்று கேட்டான். பங்களாவின் பின்புறத்தில் இருந்த அந்த மரம் அவன் கண்ணில் தென்படுவதில்லை. "தெரியும் தெரியும். இப்படியே வந்து பழங்களைத் திருடிக்கொண்டு போகலாமென்ற எண்ணமோ?" என்று வெருட்டினான் அந்தப் பாவி. அவன் பேச்சினால் அது பழுத்திருக்கிற

தென்பதைக் கிழவன் அறிந்தான்; 'ஏன் இவனை ஒரே குத்தாகக் குத்திவிட்டு ஓடிப்போய் அந்த மரத்தைப் பார்த்துவிட்டு வரக் கூடாது?' என்றுகூட அவன் மனம் எண்ணியது. அடுத்த க்ஷணமே அந்த உணர்ச்சி தளர்ந்தது; 'தலைவிதி! நான் செய்த பாவம்! நான் வளர்த்த மரத்தைக் கண்ணுற்றுக் கூடப் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை!' என்று வருத்தத்துடன் திரும்பிச் செல்வான்.

* * *

அருணோதயம் ஆகியிருக்கிறது; இருட்டு நன்முகத் தெளியவில்லை. குப்புசாமி அவ்விரவு முழுதும் உள்ளத்தோடு பெரிய போராட்டமொன்றை நடத்திக்கொண்டிருந்தான். அவன் ஹிருதயம் படீரென்று வெடித்து விடும்போல் இருந்தது. ஒரு முறையாவது அந்த ஒட்டு மாமரத்தைப் பாராவிட்டால் அவன் இனி நல்ல அறிவோடு இருக்க முடியாது. கடைசியில் எப்படியாவது பங்களாவிற்குள் திருட்டுத்தனமாக நுழைந்து அதைப் பார்த்து வருவதென்று துணிந்து விட்டான்.

எப்படியோ ஏறிக் குதித்து ஒருவருக்கும் தெரியாமல் மரத்தடிக்கு வந்தான். ஒரே ஓட்டந்தான்; அந்த மரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு ஓவென்று அலறிவிட்டான். அந்தச்சத்தம் அங்கே படுத்திருந்த தோட்டக்காரன் காதிற்பட்டது. வந்து பார்த்தான். ஒட்டுமாமரத்தின் உயிரும் குப்புசாமியின் உயிரும் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதை அவன் எப்படி உணர்வான்? "போக்கிரிக் கிழவா! கையுங் களவுமாக அகப்பட்டுக்கொண்டாயா?" என்று தலையில் இரண்டடி போட்டுவிட்டு உறுமினான், அந்தத் தோட்டக்காரன். குப்புசாமியோ அவ்வளவு அடியையும் பட்டுக்கொண்டு கட்டிய கையை நெகிழ்க்கவே இல்லை. இறுகக் கட்டிய கையின் மேல் அடித்தான், அந்தப் பாதகன். அப்பொழுதும் கிழவன் விடவில்லை. ஆத்திரமெல்லாம் சேர்த்து அடித்தபோது, "ஐயோ" என்று கதறிக் கொண்டு கீழே விழுந்தான் கிழவன். அவனுக்கு

மயக்கம் போட்டுவிட்டது. அதற்குள் பங்களாவிலிருந்து எஜமான் வந்துவிட்டார்.

"என்னடா சங்கதி?" என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தார் புண்ணியகோடி செட்டியார்.

"இந்தத் திருட்டுப்பயல் பங்களாவுக்குள் புகுந்து பழங்களைத் திருட வந்திருக்கிறான். நான் பார்த்து விட்டேன்; அடித்தேன். கீழே விழுந்து பாசாங்கு செய்கிறான்" என்றான் தோட்டக்காரன்.

மங்கலான வெளிச்சத்தில் செட்டியார் குனிந்து கிழவனைப் பார்த்தார். அவன் உண்மையிலேயே மயக்கமடைந்திருப்பதை அறிந்து தண்ணீர் கொண்டு வந்து தெளிக்கச் செய்தார்.

கிழவன் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான். மாமரத்தைக் கண்ட சந்தோஷ மிகுதியும் தலையில் அடிக்கப்பட்ட அடியும் சிறிது நேரம் அவனுக்கு ஒன்றும் விளங்காதபடி செய்தன. மெல்ல எழுந்திருந்தான்.

"ஏன் இங்கே வந்தாய்?" என்றார் செட்டியார்.

கிழவன் நிதானித்தான். எல்லாம் ஞாபகத்துக்கு வந்தன; "சாமி, என் பிள்ளையைப் பார்க்க வந்தேன். சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன். திருட வரவில்லை. என் பிள்ளையை பார்த்துவிட்டேன். இனிமேல் நான் சந்தோஷமாகச் சாவேன்" என்று அழுது கொண்டே அவன் சொன்னான். செட்டியாருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

"இவன் பைத்தியக்காரனாக இருக்கலாம்" என்றார்.

"சாமீ, இந்த மாமரப் பைத்தியந்தான் பிடித்திருந்தது; இதை நான் என் கையால் வளர்த்தேன். ஒரு தடவையாவது இதைப் பார்க்க வேணுமென்று கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்டேன். இவர் மனம் இரங்கவில்லை. இதைப் பார்க்காமல் எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. அதனால் இந்தமாதிரி செய்தேன். நான் செய்தது தப்புத்தான். ஒரே ஒரு வரம் தர வேணும். அடிக்கடி இந்த மரத்தைப் பார்க்கும்படி செய்யவேணும். நான் திருடமாட்டேன். பழம் எனக்கு வேண்டாம். எங்கள் எச